

Dr. B. Srinivasacharya,
B.A., L.M. & S., F.I.M.,
TINDIVANAM.

॥ श्रीशान्तिविलासः ॥

ஸ்ரீ சாந்தி விலாச :

Dr. B. Srinivasacharya,
B.A., L.M.&S., F.I.M.,
TINDIVANAM,

॥ श्रीशान्तिविलासः ॥

ஸ்ரீ சாந்தி விலாச :

॥ प्रार्थना ॥

निर्मर्यादः परमचपलो निःसमाज्ञानराशि-
मादृशोऽन्यः क इति भुवने मार्गणीयं त्वयैव ।
ईदृक्षेऽपि कचिदिह दयेयेति कौतूहलं चेत्
स्वामिन् विश्वेश्वर तव भवं निस्तरेयं तदाऽहम् ॥ ४४ ॥

श्रीकामकोटिग्रन्थावलि: ९

Dr. B. Srinivasacharya,
B.A., L.M. & S., F.I.M.,
TINDIVANAM,

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीचन्द्रमौलीश्वराय नमः ॥

श्रीमन्नोलकण्ठदीक्षितवर्यैः प्रणीतः

॥ श्रीशान्तिविलासः ॥

श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्य श्रीकामकोटिपीठाधीश्वर
जगद्गुरु श्रीमच्चन्द्रशेखरेन्द्रसरस्वती श्रीपादानां
श्रीमुखेन समुद्रासितः

श्रीकामकोटिर्विजयते

श्रीकामकोटिकोशस्थानेन प्रकाशितः

५७, पश्चिम डबोर् वीथी, कुम्भघोणम्.

मूल्यम् आणकषट्कम्]

1943

[स्वाम्यं कोशस्थानस्यैव

ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதவர்யர் அவர்கள்

இ ய த் தி ய

ஸ்ரீ சாந்தி விலாஸ:

ஸ்ரீ ய. மஹாலிங்க சாஸ்திரி எம்.ஏ., பி.எல்.
எழுதிய தமிழ் அனுவாதத்துடனும்

சென்னை ஹைகோர்ட் ஜட்ஜ் கனம்
திவான்பகதூர் ஸ்ரீ N. சந்திரசேகர அய்யர் அவர்கள்
எழுதிய முன்னுரையுடனும்

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய
ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பிடாதிபதிகளான ஸ்ரீ ஜகத்குரு
ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர னரஸ்வதீ ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்
அருளிய ஸ்ரீமுகத்துடனும்

*

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம்

57, மேல டபீர் தெரு, கும்பகோணம்

வதிப்புரிமை]

1943

விலை ரூபாய் 6

சு:

முதிரை

श्रीमत्परमहंस परिव्राजकाचार्यवर्य श्रीमच्छंकरभगवत्पादप्रतिष्ठित
श्रीकाञ्चीकामकोटिपीठाधीश्वर जगद्गुरु श्रीमच्चन्द्रशेखरेन्द्रसरस्वती श्रीपादैः
क्रियते नारायणस्मृतिः ॥

श्रीमन्तः समधिगतनिखिलशास्त्रपरमार्थतत्त्वाः शताधिकग्रन्थनिर्मा-
तृणामद्वैतविद्याचार्यवर्याणां श्रीमदप्पय्य यज्वेन्द्राणां सोदर्यपौत्राः श्रीमन्नील-
कण्ठदीक्षितवर्याः करुणाविष्टहृदयाः प्रणिन्युः सर्वेषामनायासेन भक्तिमार्ग-
प्रदर्शकं सरसतामापाद्य प्रवर्तकं च अज्ञानान्ध्यनिवारकमतिमनोहरं ग्रन्थजातम् ।
तस्मिन्नन्यतमोऽयं शान्तिविलासाभिधो ग्रन्थः । अत्र च परमपुरुषार्थ-
साधनीभूता कामादिषडरिविनिग्रहजन्या शान्तिरेव प्राथम्येन वर्ण्यते ।
तदङ्गभूता सर्वेश्वरभक्तिश्च पौष्कल्येन निरूप्यते । विरक्ततमाः श्रीमन्तः
काश्मीरिकाः काशीवासिनो लोष्टदेवाः शान्तिमनुपमां स्वयं प्राप्यापि लोक-
शिक्षणायैवं विलपन्ति :—

घोरे क्षणं विनिपतन्नरके क्षणं च

पुण्यं पदं दिविषदां सहसाऽधिरोहन् ।

मोहेन कन्दुकदशामिव नीयमानः

स्वामिन् सहे किमवधीनि गतागतानि ॥

दीनाकन्दने श्लोकः ४.

अमी तु दीक्षितेन्द्राः सचिवाग्रपदे स्थिताश्चेतसो विरक्तिं सुतीक्ष्णा-
माशासमानाः स्वात्मानमिव मधुरया रीत्या लोकान् शिक्षयन्ति अर्थकामा-
सारतादर्शनद्वारा वर्णाश्रमधर्मानुष्ठानं ततश्चाचञ्चलं भक्तिमात्मसमर्पणं च
भगवति परमेश्वरे कर्तुं 'जीर्णे रुग्णे'—२०, 'आगर्भात्'—५०, 'दण्डं
घटे'—५१ इत्यादिभिः मधुरमधुरैः पद्यरत्नैः । स एष ग्रन्थः सांप्रतं सर्व-
जनोपयुक्तया रीत्या प्रचारणीय इति विचिन्त्य सरलेन द्राविड्यनुवादेन
मुद्रापितः । अस्य च प्रचारणेन ग्रन्थमेनं श्रद्धया पठन्त आस्तिकाः धर्मेण
भगवति भक्तिं संपाद्य तया च परमं श्रेयः प्राप्य कृतार्थो भवेयुरिति भगवन्तं
भवानीवल्लभं श्रीमच्चन्द्रमौलीश्वरं संप्रार्थयामः ॥

मुकाम्—उत्तमर् कोविल्,
स्वभानु सं० कार्तिकशुद्धतृतीया }
भानुवासरः ।

नारायणस्मृतिः

ஸ்ரீ :

முத்ரை

ஸ்ரீமத் பரம ஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்யவர்யர்களான
ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத் பாதர்களால் ப்ரதிஷ்டிக்கப் பெற்ற
ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடிபீடாதிச்வரர்களான ஜகத்குரு ஸ்ரீமத்
சந்த்ரகேசரேந்த்ர ஸரஸ்வதி ஸ்ரீ பாதர்களால் நாராயண
ஸ்மரணம் செய்யப்படுகின்றது.

ஸ்ரீமான்களாய், எல்லா சாஸ்திரங்களையும் நன்றாக
உணர்ந்தவர்களாய், பரமார்த்த வுண்மைகளை அறிந்தவர்
களாய், நூற்றிற்கு மேற்பட்ட நூல்களை இயற்றி அத்வைத
வித்யைக்கு ஆசார்யவர்யர்களாக விளங்கிய ஸ்ரீமத் அப்பய்ய
திக்கிதச்ச்ரேஷ்டர்களின் ஸஹோதரரின் பெளத்திரர்களாய்
விளங்கிய ஸ்ரீமத் நீலகண்ட திக்கிதவர்யர்கள் கருணை குடி
கொண்ட இருதயமுடையவர்களாய் எல்லோருக்கும் சிரம
மின்றி பக்தி மார்க்கத்தை விளக்கிக் காட்டுபவையும் சுவை
யினிமையைப் பயப்பதில் முதன்மை பெற்றவையும் அஞ்
ஞானமாகிய இருளை நீக்குபவையும் மிக்க மனோஹரமான
வையுமான நூல்கள் பலவற்றை இயற்றியருளினார்கள்.
அவற்றுள் ஒன்றாகச் சிறந்து விளங்குவது ஸாந்தி விலாஸ:
என்ற பெயர்கொண்ட இந் நூல். இங்கும் பரமபுருஷார்த்
தத்திற்கு ஸாதனமாகிக் காமம் முதலிய ஆறு பகைகளையும்
நன்கு அடக்குவதாலே உண்டாகும் சாந்தி நிலையே முதன்மை
பெற வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த சாந்தி நிலைக்கு அங்க
மான ஸர்வேச்வர பக்தியும் பூர்ணமாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.
விரக்தர்களுக்குள் மிகச்சிறந்தவர்களாய் ஸ்ரீமான்களாய்
காசி வாஸிகளாய் விளங்கிய காச்மீரத்து லோஷ்டதேவர்
அவர்கள் தாம் ஒப்பற்ற சாந்தி நிலையைப் பெற்றும் உலகத்
தைச் சீர்திருத்துவதற்காகவே இவ்வாறு பிரலாபிக்கிறார்கள்:

யோரே ஸ்ணம் விநிபதன் நரகே ஸ்ணம் ச
புண்யம் பஹும லிவிஷ்டாம் ஸஹஸா'யிரோஹன் |
மோஹேன கந்தஹுஸாமிவ நீயமானஃ
ஸ்வாமின் ஸஹே கிமவயீதி மதா மதானி ||

(ஜீனாக்ரந்தம். ஸ்லோகம் 4.)

இந்த தீக்ஷிதச்ரேஷ்டர்களோ முதல் மந்திரி பதவியிலிருந்து
கொண்டே மனதிலே மிகத் தீவிரமான விரக்தியை விரும்பிய
வர்களாய், தமக்கு உபதேசித்துக் கொள்பவர்போல் இனிய
முறையிலே, பொருள் இன்பம் இவற்றின் ஸாரமின்மையைக்
காட்டுவதாலே வர்ணசிரம தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதற்கும்,
அதனால் பரமேசுவரராகிய பகவானிடம் நிலைபெற்றுள்ள
பக்தியையும் ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தையும் செய்வதற்கும்,
“ஜீர்ணேருத்ணே” (20) “ஆமர்ஹாத்” (50) “ஹ்ணம்பத்
தே” (51) என்பவை முதலான மதுர மதுரமாய்ச் சிறந்த
சுவேகங்களால் உலகோர்களுக்குக் கற்பிக்கிறார்கள். அத்
தகைய இந்நூல் இப்போது எல்லா ஜனங்களும் உபயோ
கிக்கும்படியான முறையிலே பிரசாரம் செய்யப்படவேண்டும்
என்று ஆலோசித்து ஸரளமான தமிழ் மொழி பெயர்ப்போடு
அச்சிடப் பெற்றுள்ளது. இதனுடைய பிரசாரத்தால் இந்
நூலை சிரத்தையோடு படிக்கும் ஆஸ்திகர்கள் தர்மவழியிலே
பகவானிடத்தில் பக்தியையுடையவராகி அந்த பக்தியினால்
மிகச் சிறந்த சீரேயஸையும் அடைந்து க்ருதார்த்தர்கள் ஆக
வேண்டும் என்று பவானீதேவியின் நாயகரான பகவான்
ஸ்ரீ சந்த்ரமௌலீச்வரரை மிகவும் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

முகாம்: உத்தமர் கோவில்,
ஸ்வபாணு ஸம். கார்த்திகை
ஸ்ரீயுதுதியை,
ஹனுவாரம் (31-10-43.)

நாராயண ஸ்ரீதி:

FOREWORD

True equipoise of mind, which is entirely unaffected by achievements or failures, can be attained only by those who cultivate detachment from things worldly, desirelessness, and renunciation (*vairagya*). This state where, in our conscious moments even, the mind is at perfect rest as in deep sleep, is called *சாந்தி*. When it is united to the realization of Self and God, it is *yoga*. And by *yoga* men attain *moksha*. Acquisition of *சாந்தி* is thus the very foundation for the attainment of salvation. The Lord has said in the Gita that the man without *சாந்தி* has no true happiness.

नास्ति बुद्धियुक्तस्य न चायुक्तस्य भावना ।

न चाभावयतः शान्तिरशान्तस्य कुतः सुखम् ॥

(Chapter II Stanza 66.)

विहाय कामान् यः सर्वान् पुमांश्चरति निस्पृहः ।

निर्ममो निरहङ्कारः स शान्तिमधिगच्छति ॥

(Chapter II Stanza 71.)

Many are the works in Sanskrit which stress the need for the cultivation of this supreme quality of mind and all of them enjoin that we should think constantly of the impermanence or evanescence of things material and of the world as we see it, if we are to take the road of true spiritual progress and ultimately reach the goal of eternal Bliss.

One of such works is the *Santi Vilasa* of Sri Nilakantha Dikshita, brother's grandson of the famous Appayya Dikshita. It consists of 51 verses, and though it cannot be classed among the first-rate compositions for felicity of poetic diction or sublimity of thought, it is well worth study as a production of one of our great men of the early part of the 17th century, who was at once a

poet, philosopher and statesman and whose *Champu* and *Siva Leelarnava* have earned for themselves imperishable fame. As regards richness of ideas or poetical merit, it cannot claim equal rank with the *Bhaja Govinda* slokas of Sri Sankara, or even the *Vairagya Sataka* of Bhartrihari. But it deserves praise, as a short philosophical work by a reputed author, who draws pointed attention to the vanity and futility of all human effort and holds up things spiritual and eternal as the only objects worthy of pursuit. His theme is that even men of much learning are carried away by sensual objects and vainly spend their lives in quest of material prosperity and worldly pleasures, missing the true purpose or aim of life, namely, the attainment of freedom from the bondage of *samsara* by steadfast and one-pointed devotion to God.

The present publication forms part of the Sri Kama-koti Granthavali series and gives for the benefit of those not well acquainted with Sanskrit a word-for-word Tamil meaning of the slokas and their gist or purport. The Tamil renderings are generally accurate and the condensed statements bring out in clear outline the aim or object of each verse.

His Holiness the Sri Jagadguru of the Kanchi Kamakoti Pitha has been unremitting in his toil for the spread of true Hindu religion and culture in this land; and one of the ways he has chosen for carrying out his life's mission is the encouragement of the publication of such works as the one under notice, so that large numbers of the Hindu population might benefit by their study. Blessed by so great and holy a personage, there can be little doubt that the attempt to popularise by such means the sublime ideals of the Hindu philosophy and religion will prove a great success.

11th November 1943 }
MADRAS.

N. CHANDRASEKHARA Aiyar.

Dr. B. Srinivasacharya,
B.A., L.M. & S., F.I.M.,
TINDIVANAM.

முன்னுரை

காரிய சித்தியைப் பெற்றாலும் பெருவிட்டாலும் அதனால் பாதிக்கப்படாமல் உண்மையான நடுநிலைபெற்றுச் சலியாது நிலைத்த மனமானது லௌகிக விஷயங்களிலே பற்றின்மையும் நிராசையும் வைராக்கியமும் பயின்றவர்களுக்கு மட்டுமே எரித்திக்கக்கூடும். ஸௌஹார்தி என்னும் காட நித்திரையிலே போல் விழித்திருக்கும் 'சாந்தி' என்னப்படுவது. ஆத்மானுபவத்தோடும் கடவுளோடும் இந்நிலை பொருந்தும்போது, அதனையே யோகம் என்பர். யோகத்தாலேயே மானுடர் மோக்ஷத்தை யடைகிறார்கள். எனவே சாந்தியைப் பெறுவதானது மோக்ஷமடைவதற்கு நேரான அடிப்படையாகின்றது. ஸ்ரீ கீதையிலே, பகவான் "சாந்தியில்லாதவனுக்கு உண்மைச் சுகம் இல்லை." என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

நாஸ்தி ஸௌஹார்தீ ரியுத்தஸ்ய ந சாயுத்தஸ்ய ஹாவனா |

ந சாஹாவயதஃ ஸாந்தி ரஸாந்தஸ்ய குதஃ ஸௌவம் |

(II-ம் அத்தியாயம், ஸ்லோகம் 66.)

விஹாய காமான்யஃ ஸர்வான் புமாம்ஸ்சரதி நிஸ்ஸஹ்நஃ |

நிர்மடோ நிரஹங்காரஃ ஸ ஸாந்தி மயிமச்ஹதி ||

(II-ம் அத்தியாயம், ஸ்லோகம் 71.)

இச்சிறந்த மனோதர்மத்தை நாம் பயிலவேண்டிய அவசியத்தை வற்புறுத்தும் நூல்கள் வடமொழியிலே பல உள்ளன; உண்மையான ஆத்யாத்திக மார்க்கத்திலே சென்று இறுதியிலே நித்தியமான பேரானந்தமாகிய லக்ஷயத்தை அடையவேண்டுமென்றால் நாம் காணும் உலகமும் பௌதிகப் பொருளும் அநித்யமானவை அதாவது நிலையாதவை என்பதை நாம் எப்பொழுதும் சிந்திக்கவேண்டும் என்றே அவைவெல்லாம் நியமிக்கின்றன.

இவ்வகை நூல்களில் ஒன்று, புகழ்பெற்ற ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷித ரவர்களின் ஸஹோதரருடைய பௌத்திரரான ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதரின் "ஸாந்தி விவாஹ" என்பது. இது 51 ஸ்லோகங்கள் கொண்டது; பத லாளித்யத்திலோ அர்த்த கௌரவத்திலோ முதல் வகுப்பு நூல்களோடு இதைச் சேர்த்துக்கொள்ளாவிட்டாலும், 17-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலே வாழ்ந்த நம்முடைய பெருந்தகையார்—கவியாகவும், தத்துவ ஞானியாகவும், ராஜதந்திரியாகவும், அழியாப் புகழ்படைத்த "சம்பு" வையும் "ஸ்ரீவல்லாரணவம்" என்னும் காவியத்தையும்

இயற்றியவராகவும் விளங்கியவர்—அவர் இயற்றிய தூல் என்பதால் நாம் ஊன்றிக் கற்பதற்கு உரியதேயாகும்.

கருத்துக்களின் சிறப்பிலோ கவிதையிலோ இந்நூலை ஸ்ரீ சங்கரர் அருளிய 'பஜகோவிந்த' ச்லோகங்களுக்கு, இன்றேல் "பர்த்ருஹி" யின் வைராக்ய சதக ச்லோகங்களுக்குக்கூட ஸமானமாகக் கொள்ள முடியாதென்றாலும், மனிதப் பிரயத்னமெல்லாம் வீண் என்றும் பயனற்றது என்றும் நன்றாக எடுத்துக்காட்டி, முழுக்கருத்தோடு முயற்சி செய்து பெறவிரும்புவுதற்குரியது தீத்தியமான அத்யாத்மப் பொருளே என்று விளக்குவதாய், பிரஸித்திபெற்ற தூலாகிரியர் சிறிய அளவில் அமைந்ததோர் தத்துவ தூல் என்பதால் இதுவும் புகழ்ச்சிக்கு உரியதே. இந்தக் கவி கூறும் விஷயம் என்ன என்றால், கல்வியில் மிக்கார்கூட இந்திரிய விஷயங்களாலே அபகரிக்கப்பட்ட சித்தத்தை யுடையவர்களாய் பொருட்செல்வத்தையும் உலக இன்பங்களையும் நாடித்திரிந்தும், கடவுளிடம் ஊன்றி நிலைத்து ஏகாக்ஷிரமாக பக்தி செய்வதால் ஸம்ஸார பந்தத்தினின்றும் விடுதலை பெறுவது என்னப் பெரும் வாழ்க்கையின் உண்மையான கருத்தையும், லக்ஷ்யத்தையும் கைவிடுத்தும், தங்களுடைய வாழ்நாட்களை வீணாக செல்விடுகின்றார்கள் என்பதே.

இப்போது பதிப்பிக்கப்படும் இந்நூலானது ஸ்ரீ காமகோடி க்ரந்தாவளியைச் சேர்ந்தது. ஸம்ஸ்கிருதத்தில் நல்ல பழக்கமில்லாதவர்களின் செளகரியத்திற்காக ஒவ்வொரு ச்லோகத்திற்கும் தமிழிலே பதவுரையும் கருத்தை விளக்கும் பொழிப்புரையும் கொடுக்கப் பெற்றுள்ளன. தமிழ் உரை பொதுவாக திருத்தமாகவே உள்ளது. சுருக்கவுரையாக அமைந்த பொழிப்புரை ஒவ்வொரு ச்லோகத்தின் கருத்தையும் நோக்கத்தையும் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது.

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ ஜகத்குரு அவர்கள் உண்மையான ஹிந்து மதத்தையும் நாகரிகத்தையும் இந்நாட்டில் எங்கும் பரவச் செய்யும் காரியத்திலே இடைவிடாத உழைப்புடையவர்களாய் விளங்குகிறார்கள். தம்முடைய ஜீவியலக்ஷ்யமாகக்கொண்ட இக்காரியத்தை நிறைவேற்றுவதற்கான வழிகளிலே ஒன்றாக பிரஸ்தாவ தூலைப் போன்ற தூல்களைப் பிரசரிப்பதற்கு உத்ஸாஹ மூட்டுவதைக் கைக்கொண்டுள்ளார்கள். இதனால் ஹிந்து ஜனங்களில் பெரும்பான்மையோர் இந்நூல்களைக் கற்றுப் பயனடைவார்கள் அன்றோ! இத்தகைய பெருமையும் தாய்மையுமுடையவர்களின் கிறுபையால் ஹிந்து தத்துவங்களிலும் மதவுண்மைகளிலும் சிறந்து விளங்கும் உயர்ந்த லக்ஷ்யங்களை எல்லோரும் அறியும்படி பிரசாரஞ் செய்கின்ற இவ்வித முயற்சியானது பெரு வெற்றி பெறும் என்பதில் சிந்தும் ஸந்தேஹம் இல்லை.

மதராஸ் }
11-11-'42. }

என். சந்திரசேகர அய்யர்.

ஸ்ரீ சாந்தி விலாஸ :

உபோத்தகாதம்

மனம் அடங்கிய நிலை சாந்தி நிலை; அது பேரின்பத்திற்கு வாயிலாகும் ஓர் ஸுகநிலை. மனம் அடங்குவதாவது, அது இந்திரியங்களுக்கு வசமாகாமல் உள் நோக்குவது. மனதின் சுபாவம் இந்திரியங்களுடன் வெளியில் ஓடித் திரிவதே. இந்தக் கூட்டுறவினால் அதற்கு அனேக பந்தங்கள் ஏற்படுகின்றன. இந்திரியங்கள் மனதின் ஸுகத்திற்கு உத்திரவாதிகளல்ல. அவைகளின்மூலம் பல பந்தங்களில் சிக்கிக்கொண்டு மனம் துன்புறுகின்றது. அதை இந்திரியங்களின் அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுவிக்கும்பொருட்டு புத்தி முன்வருகிறது. "மனமே! நீ இந்திரியங்களுடன் கூட்டுறவு செய்தது போதும். அவைகளால் நீ அடைந்த ஸுகம் என்ன? நீ ஸுகமென்று மதித்ததெல்லாம் துக்கமாய் முடிந்தது. நீ ஹிதமென்று எண்ணியதெல்லாம் அனர்த்தமாக முடிந்தது, நீ வைத்த ஆசையெல்லாம் பாசமாகி உன்னையே இறுகச் சுற்றிக்கொண்டு வருத்துகின்றது. இந்தப் பாசங்களை அறுத்துவிடு. பொய்த்தோற்றமுள்ள இந்திரிய ஸுகங்களை மறந்துவிடு. உண்மையான ஸுகம் வேறு. நீ எனக்கு அடங்கி உள் நோக்குவாயானால் அதைக் காணலாம்" என்று புத்தி மனதிற்கு உபதேசம் செய்கிறது. இந்த ஸந்தர்ப்பத்திலேதான் சாந்தி விலாஸம் உற்பத்தியாகிறது. எந்த ஜீவனுடைய அனுபவத்திலும் ஆயுளில் ஒரு கூணமாவது இவ்வறிவு தோன்றாமலிராது. மஹாத்மாக்களுக்கு இவ்வுணர்ச்சி இடைவிடாது பிரகாசிக்கின்றது.

சாந்தி விலாஸத்திற்கு அர்த்தம், காமம் என்ற இரண்டும் பகை. அர்த்தகாமங்களால் ராகம், த்வேஷம், லோபம், மோஹம், மதம், மாத்ஸர்யம் முதலிய சித்த தோஷங்கள் உண்டாகி, மனதிற்கு நிரந்தரமான சஞ்சலத்தையும் துன்பத்தையும் தருகின்றன. இவைகளை நீக்கி மனதை சுத்திசெய்துகொள்ள வேண்டும். இந்த சுத்தியானது, மனம் இந்திரியங்களுக்கு வசப்பட்டிருக்கும் வரை ஏற்படாது. இந்திரியங்களோ மனதை ஒருகூணமும் விடாமல் வாரிக்கொண்டுபோய் விடுகின்றன. ஆதலால் மனதை மீட்க இந்திரியங்களைக் கலேசப்படுத்த

வேண்டி வருகிறது. அதற்கும் அஞ்சாமல் புத்தியின் தலைமையின் கீழ் ஜீவன் மனதைத் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டு ஆத்ம ஸுகத்தைத் தேடவேண்டும். ஆனால், மனமும் இந்திரியங்களும் செய்யும் கோலாஹலத்தில் புத்தி விலக்கப்பட்டுத் துயிலில் அமர்ந்துவிடுகிறது. அதைத் தட்டி எழுப்பித் தத்தளிக்கும் ஜீவனுக்கு உதவிபுரியும் ஒரு தூண்டுகோலாக, இந்த ஸாந்தி விலாஸம் என்ற சிறு காவியம் ஸ்ரீ நீலகண்டதீக்ஷிதர் என்ற மஹானால் லோகோபகாரமாக எழுதப்பட்டது. அவர் இக் காவியத்தில் தம் அக்ஞானத்தையும், தாம் மதிக்கெட்டுப் போனதையும், தம் பாபச்செயல்களையும்பற்றி இகழ்ந்து பேசிக்கொள்வதெல்லாம் நம்மை உத்தேசித்தேயொழிய உண்மையில், விரக்தரும், ஞானியும், புண்ணிய புருஷருமான அவரிடம் அவை சிறிதும் அணுகா. இக்காவியத்தில் அவர்தம் சுய அனுபவத்தைச் சொல்லுவதுபோல சொல்லுவது ஒரு நயமான உபதேச மார்க்கம். இதை வாசிப்பவர் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் அனுபவங்களையும் ஒத்துப் பார்த்துக்கொண்டு பயன்பெற வேண்டுமென்பது கருத்து. இப்படியல்லாமல், “நீ இவ்விதம் செய்” என்று உபதேசிப்பது சாஸ்திரத்தின் முறை, காவியமுறை யாகாது. சாஸ்திர விதிகளில் சோம்பேறிகளுக்கும், மூர்க்கர்களுக்கும், உத்தநர் களுக்கும் சிரத்தைபுண்டாகாது; காவியமோ இத்தகையோரையும் தன் இனிய மொழிகளால் கவர்ந்து நல்வழிக்கு இழுக்கின்றது. கவி 'இங்கு அர்த்தகாமங்களின் கோரமான ரூபத்தை எடுத்துக் காட்டி அவைகளில் வெறுப்பு வரக்கூடிய பரிபாகத்தைப் படிப்போர் மனதிற்குப், புகட்டவேண்டித் தாம் புலம்புவதுபோல் புலம்புகிறார். இதனை வாசிக்கும் விவேகிகளும் கவி புலம்புகிறார். என்பதை மறந்து, தாங்கள் புலம்பியதாகவே அனுபவத்தில் கண்டுகொள்வார்கள் என்பது திண்ணம். இந்திரியங்களாகிற திருடர்கள் வந்து மனதைக் கொள்ளைகொண்டு போகும்போது அலறும் ஜீவனுக்கு உதவாமல் தூங்கும் நம் புத்தியின் மயக்கத்தைத் தெளியவைப்பதற்காக இக்காவியத்தை இயற்றிய கருணைக்கடலாகிய இந்த மஹானுடைய சரித்திரத்தை ஆனந்த ஸாகர ஸ்தவத்தின் முன்னுரையில் வரை வோம்.

திருவாலங்காடு }
23—10—43 }

Y. மஹாலிங்க சாஸ்திரி.

॥ ओं ॥

महाकवि श्रीनीलकण्ठदीक्षित विरचितः

॥ श्रीशान्तिविलासः ॥

ஓம்

மஹாகவி ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர் இயற்றிய

ஸ்ரீ சாந்தி விலாஸ :

वंशे कस्मिन्नजनिषि कयोः पुत्रतामग्रहीषं

कत्यश्रौषं तदपि कतिधा तच्च सद्ग्रहः कतिभ्यः ।

किं नाद्राक्षं व्यसनमपि वा किं सुखं नान्वभूवं

नोपारंसीत्तदपि हृदयं कीदृशो मे विपाकः ॥ १ ॥

வம்ஸோ கஸ்மின்னஜனிஷி கயோ: புத்ரதாமமுஹீஷம்

கத்யஸ்ரௌஷம் ததபி கதிதா தச்ச சட் ஸத் கதிஹீயம் |

கிம் நாட்ராக்ஷம் வ்யஸனமபி வா கிம் ஸுவம் நான்வஹுவம்

நோபாரம்ஸீத்ததபி ஹ்ருதயம் கீட்ரஸோ மே விபாக: || (1)

कस्मिन् वंशे எந்த வம்சத்தில் அஜனிஷி பிறந்தேன். कयोः எந்த மாதா பிதாக்களுக்கு पुत्रताम् புத்ரனாயிருத்தலை अग्रहीषम् அடைந்தேன். कति अश्रौषम् எவ்வளவு (நல்ல விஷயங்களை) கேட்டிருக்கிறேன். तदपि कतिधा அதுவும் எத்தனை விதமாக. तच्च कतिभ्यः सद्ग्रहः அதுவும் எத்தனை பெரியோர்களிடமிருந்து. व्यसनम् கஷ்டத்தை किं नाद्राक्षम् பார்க்கவில்லையா? सुखमपि वा ஸுகத்தையும்தான் किं नान्व-भूवम् நான் அனுபவிக்கவில்லையா? तदपि ஆனாலும் हृदयं

नोपारंसीत् मन्मं अदन्कविल्लेय. मे विपाकः कीदृशः एनं
முதிர்ச்சி எவ்விதமானது?

நான் பரிசுத்தமான வம்சத்தில் பிறந்தேன். மஹாத்
மாக்களான மாதா பிதாக்களுக்கு புத்திரனானேன். எவ்
வளவோ அரிய பெரிய விஷயங்களை எவ்வளவு தடவையோ
எத்தனையோ பெரியோர்களிடமிருந்து கேட்டுத் தெரிந்து
கொண்டேன். உலக வாழ்க்கையில் சுகம் துக்கம் எல்லாம்
பார்த்தாகி விட்டது. இன்னமும் என் மனம் சாந்திரிலை
பெறவில்லை என்றால் என் பரிபாகம் மிகவும் இகழத்தக்கதே.

குறிப்பு:—ஸ்ரீமான் நீலகண்ட தீக்ஷிதர் ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர்
அவர்களின் தம்பி பேரன். ஸ்ரீ நாராயண தீக்ஷிதர் அவர்களுக்கு
சூமிதேவியிடம் பிறந்தவர். வேங்கடமகி, கீர்வாண யோகீந்திரர்
முதலியவர்களின் சிஷ்யர். மதுரையில் திருமலை நாயகருக்கு மந்திரி
பதவி வஹித்தவர்.

पादौ मे स्तः परमचतुरौ कीकटानेव गन्तुं.

वागप्यास्ते निभृतमनृतान्येव वक्तुं वचांसि ।

मीमांसन्ते मम च मतयो दोषदृष्टौ परेषां

पञ्चभूकः पशुरपि भवाम्यात्मनीने तु कृत्ये ॥ २ ॥

பாஷேன மே ஸ்தஃ பரமசதுரௌ கீகடானேவ மந்தும்
வா மப்ப்யாஸ்தே நிஹுதம் அநுதான்யேவ வக்தும் வசாம்ஸி ।
மீமாஸந்தே மம ச மதயோ டோஷதூஷ்டௌ பரேஷாம்
பஞ்சபூகஃ பசுரபி ஹவாம்யாத்மனீனே து க்யுத்யே ॥ (2)

மே என் பாதௌ கால்கள் கீகடானேவ சந்து வழிகளிலேயே
கந்து செல்வதற்கு பரமசதுரௌ மிக்க திறமையுள்ளவைகளாக
ஸ்தஃ இருக்கின்றன. நிஹுதம் கள்ளத்தன்மமாக அநுதானி பொய்
வான வகாஸி எவ் மொழிகளையே வகும் உரைப்பதற்கு
வாஸி அஸ்தே பேசும் திறமையும் இருக்கிறது. மம எனது
மதயஸ்ய யோகனைகளும் பரேஷா பிறருடைய டோஷதூஷ்டௌ

களைக் கண்டுபிடிப்பதில் மீமாஸந்தே ஆழ்ந்த கருத்துடைய
வைகளாயிருக்கின்றன. ஆத்மனீனே நான் நலம்பெற உதவும்
கृत்யே து காரியத்திலோ பசுரஃ முடவனாயும் மூகஃ ஊமையாயும்
பசுரபி நாற்கால் ஜந்துவாயும் (அஃறிணைப் பொருளாயும்)
மவாமி இருக்கிறேன்.

மனோ வாக் காயங்களால் நான் தீய விஷயங்களைப்பே
நாடினேனே யொழிய நல்ல காரியங்களைச் செய்யவில்லை.
கெட்ட பாதைகளில் ஸாமர்த்தியமாய் ஸஞ்சாரம் செய்
தேன். யாரும் அறியாவண்ணம் பொய்யுரையாடுவதில்
திறமைவாய்ந்த வாக்கு எனக்கு உண்டு. என் புத்தியோ
பிறர் பிழையை ஆராய்ந்தறிவதில் வெகு தீவ்ரமாக வேலை
செய்கிறது. ஆனால், என் நல்ல கதிக்கான காரியங்களுக்கு,
நான் முடவனாயும், ஊமையாயும், மிருகமாயும் ஆனேன்.

குறிப்பு:—சரீரத்தினால் தேவனேவை குருனேவைகளையும், வாக்கினால்
ஸத்திய விரதத்தையும், மனத்தினால் ஈச்வர தியானத்தையும் அனுஷ்
டித்து என்னுடைய பரலோக ஹிதத்தைத் தேடிக்கொள்ளவில்லை.

यामाराद्धं न गणितमिदं जीवितं वा धनं वा

यस्याः प्रीतिर्मनसि कलिता ज्यायसी मौक्षतोऽपि ।

सैवेदानीं वयसि चलिते संप्रहीणे च वित्ते

तूलायापि त्रिपुरहर मां मन्यते नैव भार्या ॥ ३ ॥

யாமாராட்தும் ந முணிதமிடும் ஜீவிதம் வா யுனம் வா
யஸ்யாஃ ப்ரீதிர் மனஸி கலிதா ஜ்யாயஸீ மோக்ஷதோஃபி ।
ஸைவேடானீம் வயஸி சலிதே ஸம்ப்ரஹீணே ச வித்தே
தூலாயாபி த்ரீபுரஹர மாம் மந்யதே நைவ ஹார்யா ॥ (3)

யாம் எவனோ அராட்து திருப்தி செய்து வைப்பதன்
பொருட்டு இஃதம் இந்த ஜீவிதம் வா உயிரோ ஧னம் வா செல்வமோ
ந கணிதம் (பெரிதெனப்) பாராட்டப்படவில்லையோ, யஸ்யா:
எவளுடைய ப்ரீதி: அன்பு மோக்ஷதோஃபி மோக்ஷத்தைக் காட்டி

ஆம் ஜ்யாயஸி பெரிதாக மனசி மனதில் கலிதா கருதப் பட்டதோ, சா எவ மார்யா அதே மனைவி இடானிம் இப்பொழுது வயசி வயதும் வலிதே சென்று விசை வ செல்வமும் சபரிணி குறைந்தவுடன் திரிபுரஹ் ஏ ஈச்வர (திரிபுரங்களை யெரித்த வரே)! மா என்னை தூலாய அபி இலவம்பஞ்சிற்குச் சமான மாகக் கூட நைவ மன்யதே மதிக்கவேயில்லை.

உயிரையும் பணத்தையும் லக்ஷியம் செய்யாமல்
எவளோத் திருப்தி செய்வித்து வந்தேனோ, எவள் காட்டும்
அன்பை மோகக்ஷகத்திற்கு மேற்பட்ட சுகம் கிடைத்தது
என்று எண்ணியிருந்தேனோ, அந்தப் பெண்டாட்டியே
இப்போது பணமும் குறைந்து வயதும் ஆகிவிட்டபடியால்
என்னைப் பஞ்சிற்கும் தாழ்ந்தவன் என்று நினைக்கிறாள்.
நச்வரா! நான் என்ன செய்வேன் ?

कृत्वा पापान्यपि खलु मया पोषिताऽशैशवे ये
निद्राहारावपि विजहता शिक्षिता ये कलासु ।
प्रादुर्भूतास्स्वयमिव हि ते प्राक्तनादृष्टलब्ध-
प्रज्ञोन्मेवा इव च तनया न स्मरन्त्यात्मनोऽपि ॥ ४ ॥

கூதவர் பாபாந்யடி வலு மயா போஷிதாஸ்ஸஸ்ஸவே யே
நிஜாஹாராவடி விஜ்ஜுவதா ஸிக்ஷிதா யே கலாஸு |
ப்ராஹ்மகுதாஸ் ஸ்வயமிவ ஹி தே ப்ராக்தநாஜ்ஜஷ்டலன்ய-
ப்ரஜ்ஞோந்மேஷா இவ ச தந்யா ந ஸ்மரந்த்யாத்மனோமி || (4)

पापान्यपि खलु पावस् செயல்களையும் கூதா செய்து
 मया என்னால் யே எவர்கள் शैशवे இளைமைப் பருவத்தில்
 पोषिता: வளர்க்கப்பட்டார்களோ, निद्राहारौ अपि தூக்கம்
 ஊண் இவற்றையும் विजहता துறந்த (என்னால்) யே எவர்கள்
 कलासु शिक्षिता: வித்யாப்யாஸம் செய்விக்கப்பட்டனரோ,
 ते हि तनया: அந்தப்பிள்ளைகளோ என்னால் स्वयं தாமரகவே
 प्रादुर्भूता इव உதித்தவர்கள் போலவும் प्राकनाहृष्टलब्धप्रहोन्मेषा

இவ் வ ஜன்மான்தர புண்ணியத்தால் கிடைத்த புத்தி மலர்ச்
சியை யுடையவர்கள் போலவும் (பாவித்துக்கொண்டு)
ஆत्मனோ஽பி தங்கனோயே ந ஸ்மரन्ति மறந்திருக்கின்றனர்.

பாபத்தொழில்களைப் புரிந்து பணம் சம்பாதித்து எந்தப்புத்திரர்களை வளர்த்தேனோ, எவர்களுக்கு மிக்க சிரத்தையெடுத்துக்கொண்டு என் சரீர சிரமத்தையும் பார்க்காமல் வித்யாப்யாஸம் செய்வித்தேனோ, அந்தப் புத்திரர்கள் தாங்களே ஆகாயத்திலிருந்து குதித்தவர்கள் போலவும் ஜன்மந்தர வாஸனையாலேயே தாங்கள் வித்வத்தையடைந்தவர்கள் போலவும் தங்களை பாவித்துக்கொண்டு நன்றிமறந்தவர்களாய் இருக்கிறார்கள்.

दाराः पुत्राः परमसुहृदो बान्धवाः किंकरा वा
स्वभावस्थास्वपि च विरहं ये मया न क्षमन्ते ।

अत्यासन्ने तपनतनयस्याज्ञया दूतवर्गे

तेष्वेकोऽपि स्मरहर न मे गन्तुमन्वस्ति जन्तुः ॥ ५ ॥

உராரி புதராரி பரமஸுஹுஜோ வொந்யுவாரி கிங்கரா வா
ஸ்வப்துவஸ்யாஸ்வதி ச ஶிரஹம் யே மயா ந ஸூமந்தே |
அத்யாஸன்னே தபநதயஸ்யாஜ்யூயா உஹிதவா'மே
தேஷுவேகோ'பி ஸ்மரஹந ந மே ஸுந்தமஸ்வஸ்தி ஜந்தி || (5)

யே டாரா: எந்த பார்வையே புவா: புத்திரர்கள் பரமசுஹ்ரு: நெருங்கிய | நண்பர்கள் வான்வா: பந்துக்கள் கிகரா: வா அல்லது சேவகர்கள் சுவாவஸ்தாஸு அபி ஸ்வப்னத்திலே கூட மயா விரஹ் என் பிரிவை ந ஶ்மன்தே ஸஹரிக்கமாட்டார்களோ, ஸ்மரஹ் ஏ ஈச்வர (மன்மதனை எரித்தவரே) ! தेषு எகோ஽பி ஜந்து: அவர்களில் ஒரு பிராணிகூட தபநதந்யஸ்ய (சூரியனின் புத்திரனான) யமனின் ஆஶ்யா கட்டளையினால் தூதவரீ தூதர்கள் அத்யாசந்நே கிட்ட நெருங்கும் தருணத்தில் [அய் ஆசந்நே என்றும் பாடம், பொருள் ‘இப்போது கிட்ட நெருங்குகையில்’] அநுஜாநும பிந்தொடர்வதற்கு மே எனக்கு நாஸ்தி இல்லை.

பிள்ளை, பெண்டாட்டி, பந்துமித்திரர்கள் முதலிய வர்கள் என்மேலுள்ள அபிமானத்தால் என்னைவிட்டுப் பிரியமாட்டார்கள் என்றாலும், யமதூதர்கள் வந்து என்னை அழைக்கும்போது அவர்களில் ஒருவர்கூட என்பின்னை வரமாட்டார்கள்.

குறிப்பு:—‘ஸ்மரஹர’ என்றதால் காமனை யொழித்த நீரே என் னுடைய மோஹாதிகளை நீக்கி நற்கதியளித்துக் காக்கவேண்டும் என் பது தோன்றும்.

राज्ञो भृत्या यदि परिचिता देशिकस्यैष लाभो
राजद्वारे यदि खलु गतं नैमिशे तत्प्रविष्टम् ।
राजा दृष्टोऽथ च यदि परं ब्रह्म साक्षात्कृतं त-
त्त्यक्तो देहो यदि नृपकुले मादृशां सोऽपवर्गः ॥ ६ ॥

ராஜனோ ஹுத்யா யதி பரிசிதா தேசிகஸ்யைஷ லாஹோ
ராஜத்வாரே யதி ஖லு மதம் நைமிஸே தத்ப்ரவிஷ்டம் |
ராஜா ட்ரூஷ்டோஸ்த ச யதி பரம் ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்ஶூதம் தத்-
த்யக்தோ தேஹோ யதி நூபகுலே மாட்ரூஸாம் ஸோ'பவர்து: (6)

மாஹிசம் என் போன்றவர்களுக்கு ராஜ: அரசனுடைய
भृत्या: வேலைக்காரர்கள் परिचिता: यदि பழகியவர்களானால்
एष: இதுவே देशिकस्य लाभ: ஸத்குருவையடைந்ததாகின்றது.
यदि खलु राजद्वारे गतम् அரசன் இருப்பிடத்தின் வாயிலில்
पुत्रुந்துவிட்டாலோ तत् அதுவே नैमिशे प्रविष्टम् நைமிசாரண்ய
ப்ரவேசமாகும். अथ च இன்னமும் राजा यदि दृष्ट: அரசனை
தரிசனம் செய்துவிட்டாலோ तत् அதுவே परं ब्रह्म साक्षात्
कृतम् பரப்பிரும்மத்தைக் கண்ணெதிரிலே கண்டதாகும்.
नृपकुले ராஜக்ருஹத்தில் (ஸேவையில்) यदि देह: त्यक्त: சரீரம்
விட்டகன்றால் स: अपवर्ग: அதுவே மோக்ஷமாகும்.

ராஜஸேவை செய்துகொண்டிருந்த எனக்கு, அரண்
மனை உத்யோகஸ்தர்களின் நட்பே குருவையடைதல்;
அரண்மனை வாசலில் துழைதலே நைமிசாரண்யம் புகுதல்;

ராஜதரிசனமே பிரும்ம ஸாக்ஷாத்காரம்; அரசன் வீட்டில்
பிராணனை விடுவதே மோக்ஷமாகும்.

சூரும்ம ஸ்வரூபத்தை யுபதேசம் செய்யும் ஸத்குருவை யடைந்து
உபதேசம் பெற்று, புண்ணியாத்மாக்கள் இருக்கும் நைமிசாரண்யத்
தில் தியான ஸமாதியை ஸாதித்து, சூரும்மத்தை யறிந்து முக்தனாக
ஆகவேண்டியிருக்க, நான் ராஜஸேவையைப் பெரிதாக எண்ணி
காலங்கழித்து விட்டேன் என்று பரிதாபிக்கின்றார் கவி.

நைமிசாரண்யம்—மஹாத்மாக்கள் வசிக்குமிடம்; அங்கு பாரதம்
முதலிய புண்ய கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு, அவர்கள் ஞான
வைராக்யங்களை ஸாதிப்பார்கள்.

यत्तीर्थानामटनमथ यत्पूजनं देवताना-
मिष्टापूर्तव्यसनमपि यद्यच्च दाक्ष्यं कलासु ।
अर्थप्राप्त्यौपयिकमखिलं जायते मादृशां त-
त्ते चाप्यर्था धरणिशरणा भूमिभृत्सात्कृता वा ॥ ७ ॥

யத்தீர்யானாமடனமத யத்பூஜனம் தேவதானா-
மிஷ்டாபூர்(த்)தவ்யஸனமபி யத்யச்ச டாக்ஷ்யம் கலாஸு |
அர்யுப்ராப்த்யௌபயிகமஹிலம் ஜாயதே மாட்ரூஸாம் தத்-
தே சாப்யர்யா ஧ரணிஸரண ஹிமிஷ்த்ஸாத்ஶூதா வா || (7)

மாஹிசம் என்போன்றவர்களுக்கு யத் தீர்யானம் அடனம்
தீர்த்தாடனமென்ன யத் தேவதானா பூஜனம் தெய்வ பூஜை
யென்ன யத் அபி ஷ்டாபூர்வ்யஸனம் யத்யச்ச செய்தல் குளம்
வெட்டுதல் முதலியனவற்றில் ஆவல் அடைவதென்ன யच्च
கலாஸு டாக்ஷ்யம் வித்யைகளில் ஸாமர்த்தியமென்ன தத்
அஹிலம் அவ்வளவும் அर्थप्राप्त्यौपयिकம் பணம் ஸம்பாதிப்ப
தற்கே உபாயமாக ஜாயதே ஆகின்றது; ते चापि अर्था: அந்தப்
பணங்களோ धरणिशरणा: பூமியில் அடைக்கலம்; भूमि-
भृत्सात्कृता: वा பூமியை யாள்பவருக்காவது அர்ப்பணம்.

பணத்தைப் பிரதானமாக எண்ணும் என் போன்றவர்
களுக்கு சேஷத்திரங்களைச் சுற்றுவது, பகவானைப் பூஜிப்பது

யக்கும் செய்வது, குளம் வெட்டுவது முதலிய தரும் காரியங்கள் செய்வதும், சாஸ்திரப்பயிற்சி முதலிய யோக்யதையும், பணத்தை ஸம்பாதிப்பதற்கு உபாயமாயிற்றே தவிர, ஆத்மார்த்தமாகப் பிரயோஜனப்படவில்லை. அப்படிச் சேர்த்த பணம் தான் என்ன வாயிற்று? பூமியில் (திருடர்களுக்கு பயந்து) புதைக்கப்பட்டது; அல்லது, அரசர்களுக்கு (காணிக்கையாகவோ பறிமுதல் செய்யப்பட்டோ) அர்ப்பணம் செய்யப்பட்டது.

குறிப்பு:—இக்கலியில், நற்காரியங்களைச் செய்து ஈசுவரர்க்கு அர்ப்பணஞ் செய்யாமல் நற்காரியங்களைக்கொண்டே பணம் சம்பாதிக்க எத்தனிக்கிறார்கள்; அது புத்தியினம் என்பது கருத்து.

आकौमारादुरुचरणशुश्रूषया ब्रह्मविद्या-

स्वाध्यायास्थामहह महतीमार्जितं कौशलं यत् ।

निद्राहेतोर्नीशिनिशि कथाः शृण्वतां पार्थिवानां

कालक्षेपौपयिकमिदमप्याः कथं पर्यणंसीत् ॥ ८ ॥

ஆகௌமாராத் துருசரணசுசுரூஷயா ப்ரஹ்மவித்யா—
ஸ்வாத்யாயாஸ்தாமஹஹ மஹதீமார்ஜிதம் கௌஸலம் யத் ।
நித்ராஹேதோர்நிசிநிசி கதா: ஸ்ரண்வதாம் பார்யிவானாம்
காலக்ஷேபௌபயிகமிதமப்யா: கதம் பர்யணம்ஸீத் ॥ (8)

आकौमारात् वालिपत् प्ररयत्तिलिरुन्तु गुरुचरणशुश्रूषया
कुनुक्तकुनुक्तुपं पणिनिदेस्यत्तु महतीं पेरिय आस्थां
ஆவலை ஆஸ்தாய அடைந்து ப்ரஹ்வித்யாஸு வேதாந்த சாஸ்திரத்
தில் மார்ஜிதம் யத் கௌஸல்ம் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட யாதொரு
பயிற்சியுண்டோ இவ்மபி இதுவும்கூட, ஃ: கதம் அந்தோ
கஷ்டம், நித்ராஹேதோ: தூக்கம், வரும்பொருட்டு நிசி நிசி
இரவுகளில் கதா: கதைகளை ஸ்ரண்வதாம் கேட்கின்ற பார்யிவானாம்
அரசர்களுக்கு காலக்ஷேபௌபயிகம் பொழுது போக்கிற்குச்
சாதனமாக வல்லவா பர்யணஸீத் முடிந்தது.

வெகு சிரமப்பட்டு வித்யைகளை அப்யஸித்து முடிவில்
அரசர்கள் தூக்கத்திற்குக் கதைசொல்லும் ரீதியில் அவை
களை உபயோகித்து வருகிறோம், என்ன பரிதாபம்!

छाया तोयं वसनमशनं वाहनं दीपिका वा

केतुं यस्मिन् किल न सुखं किंचिदप्येषु मर्त्यैः ।

तस्मिन् दूरे पथि तनुभृतां सर्वथैवाभिगम्ये

प्रस्थानार्हं कमपि तु विधिं घसरा न सरामः ॥ ९ ॥

ஊயா தோயம் வஸனமஸனம் வாஹனம் தீபிகா வா
கேரேதம் யஸ்மின் கில ந ஸுகலம் கிஞ்சித்யேஷு மர்த்யை:
தஸ்மின் டூ-ரே பத்யி தனுஸூதாம் ஸர்வதையேவாபிமம்யே
ப்ரஸ்யானாஹம் கமபி து விதியம் வஸ்மரா ந ஸ்மராம்: ॥ (9)

छाया निमूलं तोयम् नीरं वसनम् आशनम् आकारम्
वाहनम् वाकनम् दीपिका वा विनांक्तु एषु इवैवகளில்
किंचिदपि ஒன்றுகூட யஸ்மிந் கில எந்த (வழியில்) இடத்தில்
केतुम् வாங்குவதற்கு மர்த்யை: மனிதர்களால் ந ஸுகலம்
முடியாதோ, தனுஸூதாம் மனிதர்களால் சர்வதா அவச்யம்
அபிமம்யே செல்லவேண்டிய தஸ்மிந் அத்தகைய டூரே பத்யி
நீண்ட வழியில் ப்ரஸ்தானாஹம் பிரயாணத்திற்கு வேண்டிய
கமபி து விதியம் ஒருவிதமான ஏற்பாட்டையும் ஘சரா: தின்
பதே தொழிலாகவுடைய நாம் ந ஸ்மராம்: சிந்திக்கவில்லை.

உண்டுகளித்துவரும் நாம் ஜீவனுக்கு முக்கியமான பசி
யாறுதல், தாகசாந்தி, வலிக்க நிமூல், உடை, வெளிச்சம்,
வாஹனம் முதலிய ஸௌகரியங்கள் இன்று இருப்பவை
போல் இறந்த பின்பும் நமக்கு ஏற்படும்படியாக, தேச காலங்
களை யனுஸரித்து ஸத்பாத்திரங்களில் தானம் செய்து வைக்
காதது அறியாமை. இங்கு கொடுத்தால் மட்டுமே இவை
அங்கு கிடைக்குமேயொழிய, அங்கு சென்று விலைக்கு வாங்
கிக் உள்ளமுடியாது. அவ்வழி செல்வதும் செல்லாததும்
நம் இஷ்டப்படி அன்று, போய்த்தான் தீரவேண்டும்.

आकर्ण्यन्ते तपनतनयग्रामसंलापघोषा

मन्दं मन्दं हसति निहितः कालपाशोऽपि कण्ठे ।

आपृच्छन्ते कृतजिगमिषासंभ्रमाः प्राणवाताः

नैवेदानीमपि विषयवैमुख्यमभ्येति चेतः ॥ १० ॥

ஆகர்ணயந்தே தபனதனயத் ராமஸல்லாபவோஷா
மந்தம், மந்தம் ஹ்ரஸதி நிஹிதஃ காலபாஸோ'பி கண்஠ே |
ஆபுச்சந்தே க்ருதஜிமுமிஷாஸம்ஹ், மாஃ ப்ராணவாதாஃ
நைவேதானிமபி விஷயவையுமப்யேதி சேதஃ ॥ (10)

தபனதனயग्रामसंलापघोषा: யமபுரத்தில் தூதர்கள் பேசிக்
கொள்ளும் சத்தங்கள் आकर्ण्यन्ते காதில் விழுகின்றன; கण्ठे
கழுத்தில் நிहित: போடப்பட்ட காலபாஸோ'பி யம பாசமும்
मन्दं मन्दं கொஞ்சம் கொஞ்சமாக हसति குறுகி வருகிறது;
[असति என்று பாடமானால், பொருள் 'பிடித்திழுக்கின்
றது'] कृतजिगमिषासंभ्रमा: வெளியேறத் துடிக்கும் प्राणवाता:
பிராணன்கள் आपृच्छन्ते உத்தரவு கேட்கின்றன. इदानीम्
अपि இப்பொழுது கூட चेत: மனது विषयवैमुख्यम् சிற்றின்பப்
பற்றுதலிலிருந்து ஒழிவை न अभ्येति அடையவில்லை.

வாஸனா பலத்தால் இந்திரிய விஷயங்களில் உழலும்
சித்தத்திற்கு, யமதூதர்களின் ஆரவாரம் காதில் விழும்
போதும் காலபாசம் கழுத்தை இறுக்கி நெருக்கும்போதும்
பிராணன்கள் வெளிக் கிளம்பத் துடிக்கும்போதும் கூட,
விரக்தி யேற்படுவதில்லை.

चक्षुष्यन्धे चलति दशने श्मश्रुणि श्वेतमाने

सीदत्यङ्गे मनसि कलुषे कम्पमाने कराग्रे ।

दूतैरैतैर्दिनकरभुवः शश्वदुद्धोध्यमाना-

स्नातुं देहं तदपि मिषजामेव सान्त्वय वदामः ॥ ११ ॥

சகக்ஷய்யந்தே சலதி உபனே ஸம்ஸ்ருணி ஸ்வேதமானே
ஸீத்யங்கே மனஸி கலுஷே கம்பமானே கராந்ரே |
உடுதரேதரேதர்ஜினகரஹுவஃ ஸம்ஸ்வதுஹ்'யோய்யமானாஸ-
த்ராதும் டேஹம் தஜி விஷஜாமேவ ஸாந்த்வம் வதாம் ॥ (11)

चक्षुषि अन्धे कण्ठे दशने श्मश्रुणि श्वेतमाने மீசை வெளுத்து அङ்गे सीदति அங்கம்
சோர்வடைந்து मनसि कलुषे மனம் கலங்கி कराग्रे कम्पमाने
துனிக்கை நடுக்கமுற்றுப் போன போது एतैः दिनकरभुवः दूतैः
இந்த யமதூதர்களால் शश्वत् அடிக்கடி उद्धोध्यमाना: (காலம்
குறுகியதென்று) ऋषाकपिपित्तं தப்பிட்ட நாம் तदपि அப்படி
இருந்தும் देहं சரீரத்தை स्नातुं ரக்ஷிக்க मिषजाम् एव வைத்தியர்
களுக்கே सान्त्वय् நல்லவார்த்தையை वदामः சொல்லுகிறோம்.

இந்திரியங்கள் ஒடுங்கிவிட்டன; கண்ணை மறைத்து,
பற்களை ஆட்டிவைத்து, தலை நரையைத் தந்து, உடம்புக்கு
பல ஹீனத்தைக் கொடுத்து, மனதைக் குழப்பி, கைகளை
நடுங்கச்செய்து, விருத்தாப்பியம் மேலிட்டபோது, தினம்
வந்து யமதூதர்கள் எச்சரிக்கை கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும்
காலத்திலும், சரீரத்தை எப்படியாவது காப்பாற்றிக்
கொள்ளவேண்டுமென்ற கொள்கையினால் வைத்தியர்களை
யுபசரித்து நல்ல வார்த்தை சொல்லுகிறோமேயொழிய,
ஈசுவரனை நினைப்பதே யில்லை.

शान्तो वहिर्ज्ञेयपिठरे संस्थिता कामवाता

धावं धावं दिशि दिशि शनैरिन्द्रियाश्वा निपेतुः ।

एवं दैवादुपरमगादेष मे वैरिवर्ग-

श्वेतस्त्वेकं न वशमयते किं करोमि क्व यामि ॥ १२ ॥

ஸ்ரீரத்ரோ வன்ஹிர்ஜ்ஞேரபிடுரே ஸம்ஸ்யிதா காமவார்த(த்)தா
யாவம் யாவம் டிஸி டிஸி ஸனேரிந்த்ரியாஸ்வா நிபேதுஃ |
ஏவம் டைவாதுபரமமகாடேஷ மே வைரிவர்க-
சேதஸ்தவேகம் ந வஸமயதே கிம் கரோமி க்வ யாமி ॥ (12)

जठरपिठरे वयिर्नरिष्व वह्निः (ஜாடர) அக்னி, शान्तः
அணைந்துவிட்டது; कामवार्ता स्तिरी சபலம் என்ற பேச்சே
संस्थिता அற்றுப்போய்விட்டது; दिशि दिशि பல திசைகளில்
धावं धावं ஒடியோடி शनैः வரவர इन्द्रियाश्वाः புலன்களாகிற
குதிரைகள் निपेतुः விழுந்துவிட்டன. एवम् இவ்விதமாக
दैवात् தெய்வச் செயலாக मे எனது एषः वैरिवर्गः இந்த விரோ
திக் கூட்டம் उपरमम् ஒழிவை अगात् அடைந்தது. चेतः
एकं तु மனம் ஒன்றுமட்டும் न वशम् अयते கட்டுப்பட்டவில்லை.
किं करोमि என்ன செய்வேன்? क यामि எங்கு செல்வேன்?

மூப்பில் இந்திரியங்கள் ஒருவாறு திறம் குன்றித் தாமா
கவே சோர்ந்துவிழுந்துவிட்டன. ஜீரணசக்தி போய்விட்
டது. காமபோகங்களை யனுபவிப்பதில் ஆசையும் ஒழிந்து
விட்டது. இவ்விதம் விரக்திக்கு இடையூறுகளாயிருந்த
புலன்கள் அடங்கிவிட்டன என்றாலும், சித்தம் ஒன்றுமட்
டும் கட்டுப்படாமல் பலவாறு கெட்டலைந்து திண்டாடு
கிறது. இதற்கு என்ன பரிஹாரத்தைத் தேடுவேன்?

नानोपायैर्दिशि दिशि धनान्यर्जयित्वा व्ययित्वा
सम्यक् संपादितमिदमहो स्थौन्यमेकं शरीरे ।

श्रुत्वा श्रुत्वा बहुजनमुखादायुषैतावताऽपि
प्राप्तं दर्शवधितिमिरवद्रादमज्ञानमेकम् ॥ १३ ॥

காஜோபாயைர் டிஸி டிஸி பணையர்ஜயித்வா வ்யயித்வா
ஸம்யக் ஸம்பாதிதமிதமஹோ ஸ்தௌன்யமேகம் ஸரீரே |
ஸ்ரூத்வா ஸ்ரூத்வா பஹுஜனமுகாடாயுஷைதாவதா'பி
ப்ராப்தம் ஷர்ஸாவயி திமிரவத் மாதமஜ்ஞானமேகம் ॥ (13)

नानोपायैः பலவித உபாயங்களால் दिशि दिशि பல திக்கு
களிலும் धनानि தனங்களை अर्जयित्वा ஸம்பாதித்து व्ययित्वा
செலவும் செய்துவிட்டு शरीरे சரீரத்தில் इदम् இந்த स्थौन्यम्
एकम् பருமன் ஒன்றுமட்டும் सम्यक् நன்றாக संपादितम् அடை

யப்பட்டது. अहो கஷ்டம்; [इह 'இங்கே' என்றும் பாட
முண்டு] एतावता आयुषा अपि இவ்வளவு வயதில் बहुजनमुखात्
பலர் முகமாக श्रुत्वा श्रुत्वा அடிக்கடி (தேகம் நிலையற்றது,
தர்மமே பெரிது என்று) கேட்டு, दर्शवधितिमिरवत् அமா
வாசையை முடிவாகவுடைய இருள் போன்ற गदम्
அடர்ந்த अज्ञानम् एकं அறிவீனம் ஒன்றுமட்டும் प्राप्तम्
அடையப்பட்டது.

பல முறைகளில் ஈடுபட்டுப் பணங்களைச் சம்பாதித்து
பல துறைகளில் செலவும் செய்து ஆகிவிட்டது. முடிவில்
நம்மிடம் தங்கிய தென்னவெனில், இப்பெருந் தொந்தி
ஒன்றே. மேலும், பல பேர்களிடம் பல சாஸ்திர தத்துவங்
களையும் தெரிந்துகொண்டோம். ஆனால், அதனால் ஒரு
பலனையும் அடையவில்லை. அஞ்ஞானம் திரள் திரளாகக்
குவிந்து நம்மை மூடிக்கொண்டிருப்பதுதான் மிச்சம்.

केक्षन्ते मां कचन शयितं किंकरा दण्डपाणे-

रोक्षन्तां वा तदपि मयि किं कुर्युर्दहामवृत्ते ।

कुर्युः किंचित्सभममपि वा घातयिष्यामि राज्ञे-

त्यन्तर्धैर्यं परमिह वहन्नन्तकं न सरामि ॥ १४ ॥

க்வேக்ஷந்தே மாம் க்வசன ஸயிதம் கிங்கரா டண்ஹபாணே-

ரோக்ஷந்தாம் வா ததபி மயி கிம் குர்யுர்த்ஹாமவூத்தே |

கூர்யுஃ கிஞ்சித்ஸபமஹமபி வா வாதயிஷ்யாமி ராஜ்ஜே-

த்யந்தர்ஹையம் பரமிஹ வஹன்னந்தகம் ந ஸராமி ॥ (14)

कचन शयितं मां என்கேயோ (ஒரு மூலையில்) படுத்திருக்
கும் என்னை दण्डपाणे: யமனுடைய किंकरा: தூதர்கள் क ईक्षन्ते
எங்கு பார்க்கப்போகிறார்கள்? ईक्षन्तां वा பார்க்கத்தான்
பார்க்கட்டுமே, तदपि அப்படியும் उदहामवृत्ते मयि யாருக்கும்
அடங்காத செய்கையுள்ள என் விஷயத்தில் किं कुर्युः என்ன
செய்வார்கள்? किंचित् कुर्युः अपि वा ஏதாவது அவர்கள்

செய்வதாக வைத்துக் கொண்டாலும், ராஜா அரசனைக் கொண்டு ப்ரசமம் உடனே யாதியெய்யாமி கொண்டுவிடச் செய்கிறேன் இதி என்று இஹ இந்த விஷயத்தில் ப்ரசம் அதிகமான அந்தரீயம் மனோதாரியத்தை வஹ் அடைந்து அந்தகம் யமனை ந ஸ்மரமி (நான்) கருதவில்லை.

மிருத்யுப்யமே இல்லாமல் நான் யதேச்சையாக ஸஞ்ச ரிக்கிறேன். “நான் யமதூதர்கள் கண்ணில் படாமல் இருக்கலாமல்லவா? அவர்கள் என்னைக் கண்டுகொண்டாலும், நான்தான் யாருக்கும் உட்படாத ஸாஹஸக்காரனாச்சுதே, என்னை அவர்கள் என்ன செய்யமுடியும்? அப்படி அவர்கள் என்னை ஏதாவது ஹிம்ஸித்தால், நாம் அரசனிடம் முறை யிட்டுக்கொண்டு அவர்களுக்குத் தக்க தண்டனை விதிக்கச் செய்யலாம்” என்று இப்படியெல்லாம் தாரியம் செய்து கொள்ளுகிறேன்.

குறிப்பு :—இவ்விதமெல்லாம் மூடர்கள் நினைத்துக்கொண்டு அசட்டுத் தாரியத்துடன் கடவுளை நினையாமல் கெட்டுப்போகிறார்கள் என்பது கருத்து.

वेदा वा स्युर्वितथवचना विसरेदीश्वरो वा
धर्माधर्मस्थितिविरचनामन्तको वा मृषा स्यात् ।
नित्यो वा स्यामहमिति बहूनुल्लिखन्तः समाधीन्
मेदोवृद्ध्या मुदितमनसः सर्वतो निर्वृताः स्मः ॥ १५ ॥

வேடா வா ஸ்யுர்விதயவசனா விஸ்மரேதீஸ்வரோ வா
யர்மாயர்மஸ்திதிவிரசனாந்தகோ வா மூஷா ஸ்யாத் |
நித்யோ வா ஸ்யாமஹமிதி வஹுலுதல்லிவந்தி ஸமாபீன்
மேடோவூத்யா மூடிதமனஸி ஸர்வதோ நிர்வூதா ஸம்|| (15)

வேடா: வேதங்கள் விதயவசனா: பொய்யுரைப்பவைகளாக
வா ச்யு: இருக்கலாமல்லவா? இவ்வர: ஈசுவரன் ஧ர்மாधर्मस्थितिविर-
चनाம் தர்மம் அதர்மம் என்று செய்த முறைமையை விஸ்மரேத

வா மறந்து விடலாமல்லவா? அந்தக: யமன் (என்பவனே)
मृषा स्यात् वा பொய்யாயிருக்கலாமல்லவா? अहं नित्यो वा स्याम्
நான் என்றும் அழிவில்லாதவனாக இருக்கலாமல்லவா? इति
என்று बहून् பல समाधीन् ஸமாதானங்களை उल्लिखन्त: கல்
பனை செய்துகொண்டு मेदो- वृद्ध्या தேகம் கொழுப்பேறுவ
தால் मुदितमनस: மனமகிழ்ச்சி யடைந்து सर्वत: எதைப்பற்றி
யும் निर्वृता: स्म: சிந்தையற்றவர்களாய் இருக்கிறோம்.

உடம்பில் திமிர் ஏறி, சித்தம் வெறிகொண்டு, “ஒன்றும்
நமக்கு லக்ஷ்யம் இல்லை” என்று சுகித்திருக்கும் நாம், “வேதங்
கள் பொய்யாயிருக்கலாம், ஈசுவரன் தான் செய்த ஏற்பாடு
களையே மறந்துவிடலாம், யமன் என்பது விளையாட்டுப்
பேச்சாக இருக்கலாம், நாம் இந்த சரீரத்துடன் சிரஞ்சீவி
யாகவே இருக்கலாம்” என்று இப்படியெல்லாம் மனப்பால்
குடித்துக்கொண்டு அதர்மத்தில் மூழ்கியிருக்கிறோம்.

यामे यामे गलति वपुषः संसते सन्धिवन्धः
श्वासे श्वासेऽपि च विचलति क्षीयते दीर्घमायुः ।
भुक्ते भुक्तेऽपि च सुखलवे लुप्यते पुण्यराशिः
कृत्ये कृत्ये निरवधि पुनर्वर्धते पातकं नः ॥ १६ ॥

யாமே யாமே ஸ்லதி வபுஷ: ஸ்ஸதே ஸந்யிவந்ய:
ஸ்வாஸே ஸ்வாஸே'பி ச விசலதி க்ஷீயதே தீர்ஹ்மாயு: |
ஹுக்தே ஹுக்தே'பி ச ஸுஹலவே லுப்யதே புண்யராஸி:
கூத்யே கூத்யே நிர்வயி புநர்வர்யதே பாதகம் ந: || (16)

யாமே யாமே ஸ்லதி ஒவ்வொரு ஜாமம் கழியும்போதும்
வபுஷ: சரீரத்தின் சந்நிவந்ந: மூட்டுகளின் கட்டு ஸ்ஸதே தளர்
கின்றது; அபி ச இன்னமும் ஸ்வாஸே ஸ்வாஸே விசலதி ஒவ்வொரு
மூச்சும் வெளிவரும்போது தீர்ஹ்ம ஆயு: நீண்ட ஆயுளும்
க்ஷீயதே குறைந்து வருகிறது. அபி ச மேஹ் ஸுக்ஷே ஸுக்ஷே
ஸுஹலவே சிறிதளவு சுகத்தை அனுபவிக்க அனுபவிக்க

पुण्यराशिः புண்ணியக் குவியல் **लुप्यते** குன்றுகிறது; **नः** நம் முடைய **कृत्ये कृत्ये** ஒவ்வொரு காரியத்திலும் **पातकम् पुनः** பாபம் மட்டும் **निरवधि** எல்லையில்லாமல் **वधते** வளர்கிறது.

நாழிகைக்கு நாழிகை மூப்பு முதிருகிறது. அதனால் அவயவங்களின் தளர்ச்சி ஏற்படுகிறது. மூச்சுக்கு மூச்சு நீண்டதான ஆயுளும் குறுகிக்கொண்டே வருகிறது. அனுபவிக்க அனுபவிக்க பூர்வ புண்ணியத்தின் பெருங்குவியலும் கரைந்து விடுகிறது. நாம் செய்யும் ஒவ்வொரு காரியத்திலும் பாபம் மட்டும் கணக்கில்லாமல் கூடிவருகிறது.

गन्तव्योऽध्वा सकलदुरवस्थानसंपातभूमि-

र्गत्वा दृश्यत्रिभुवनजनायुष्कलान्तः कृतान्तः ।

दृष्ट्वा लभ्या निरयजनिता यातना नैकभेदा

विस्मृत्येदं निखिलमपि तु व्यर्थमायुर्नयामः ॥ १७ ॥

மந்தவ்யோ'ய்வா ஸகலஊரவஸ்தானஸம்பாதஹி-
மத்வா ஊர்வயஸ்த்ரிஹவனஜனாயுஷ்கலாந்தஃ க்ருதாந்தஃ ।
ஊஷ்ட்வா லஹ்யா நிரயஜனிதா யாதனா நைகஹேதா
விஸ்மூத்யேதம் நிஹிலமபி து வ்யர்யுமாயுர்நயாமஃ ॥ (17)

மந்தவ்யோ'ய்வா ஸகலஊரவஸ்தானஸம்பாதஹி-
மத்வா ஊர்வயஸ்த்ரிஹவனஜனாயுஷ்கலாந்தஃ க்ருதாந்தஃ ।
ஊஷ்ட்வா லஹ்யா நிரயஜனிதா யாதனா நைகஹேதா
விஸ்மூத்யேதம் நிஹிலமபி து வ்யர்யுமாயுர்நயாமஃ ॥ (17)

விஸ்மூத்யேதம் நிஹிலமபி து வ்யர்யுமாயுர்நயாமஃ ॥ (17)

गन्तव्योऽध्वा நாம் போகவேண்டிய வழி **सकलदुरवस्थान-**
संपातभूमिः எல்லாவித அஸௌகரியங்களும் ஒருங்கே சேரும் இடம்; **गत्वा** போனபின் **त्रिभुवनजनायुष्कलान्तः** மூவுலகிலு முள்ள ஜனங்களின் ஆயுஸ்ஸை முடிவு செய்யும் **कृतान्तः** யமன் **दृश्यः** காணவேண்டியவன் ; **दृष्ट्वा** பார்த்தபின் **नैकभेदाः** பற்பல வகையான **निरयजनिताः** நரகத்தில் உண்டாகும் **यातनाः** வேதனைகள் **लभ्याः** அனுபவிக்க வேண்டியவை; **अपि तु** ஆனால் **निखिलम्** இஃதெயெல்லாம் **विस्मृत्य** மறந்து **आयुः** வாழ்நாளை **व्यर्थं** வீணாக **नयामः** கழிக்கின்றோம்.

இறந்தபிறகு கொரேமான தொந்தரவுகள் மிகுந்த பாலும் வழியே செல்லவேண்டும் என்றும், இறுதியில் யம

தர்மராஜன் ஸபையில் போய் நிற்கவேண்டு மென்றும், பின்பு அவரால் கட்டளையிடப்படும் பற்பல விதமான வேதனைகளைத் தரும் நரகவாஸத்தை யனுபவிக்க வேண்டுமென்றும் இதையெல்லாம் மறந்து ஆயுளை வீணாகக் கழித்து வருகின்றோம்.

काले काले न किमुपनतं भुञ्जते भोज्यजातं

गृह्णन्त्यम्भो न किमथ न किं संविशन्ति क्षपासु ।

पुष्णन्ति खान्न किमु पृथुकान् स्त्रीषु किं नो रमन्ते

कृत्याकृत्यव्यपगतधियां कस्तिरश्वां च भेदः ॥ १८ ॥

காலே காலே ந கிமுபநதம் ஹுஞ்ஜதே ஹோஜ்யஜாதம்

மூஹ்ணந்த்யம்ஹோ ந கிமய ந கிம் ஸம்விஸந்தி க்ஷபாஸு ।

புஷ்ணந்தி ஸ்வான் ந கிமு ப்ரூகாந் ஸ்த்ரீஸு கிம் நோ ரமந்தே

கூத்யாகூத்யவ்யபமதயியாம் கஸ்திரஸ்சாம் ச ஹேதஃ ॥ (18)

काले काले (மிருகங்கள்) அவ்வப்போது **उपनतम्** கிடைத்த **भोज्यजातम्** உணவுப் பொருள்களை **किं न भुञ्जते** உட்கொள்வ தில்லையா? **अम्भः** ஜலத்தை **किं न गृह्णन्ति** பருகவில்லையா? **अथ** மேலும் **क्षपासु** இரவுகளில் **किं न संविशन्ति** படுத்துறங்குவதில்லையா? **स्वान्** தங்களுடைய **पृथुकान्** குட்டிகளை **किमु न पुष्णन्ति** போஷிப்பதில்லையா? **स्त्रीषु** ஸ்த்ரீகளிடம் **किं नो रमन्ते** கிரீடிக்கவில்லையா? **कृत्याकृत्यव्यपगतधियां** செய்யத் தகுந்தது செய்யத் தகாதது என்ற விவரம் அறியாதவர்களுக்கும் **तिरश्वां च** மிருகங்களுக்கும் **कः भेदः** என்ன பேதம்?

ஆஹாரம், தாகசாந்தி, நித்திரை, குழந்தைகளை வளர்த்தல், காமப் பிரவிருத்தி ஆகிய இந்த அம்சங்களில் மனுஷ்யனுக்கும் மிருகங்களுக்கும் - என்ன பேதம் இருக்கிறது? இன்னது செய்யத் தக்கது இன்னது செய்யத் தகாதது என்ற பகுத்தறிவு இருந்தால் மட்டும் மனுஷ்யனேயன்றி,

மேற்கூறிய ஆஹாராதிப் பிரவிருத்திகளில் மட்டும் ஈடுபட்டு விவேகமில்லாமல் இருப்பவன் மிருகமே.

कृच्छ्राच्छब्धं धनमपि शतांशाधिकप्राप्तिलोभात्
पत्रे किञ्चिद्विहितमुपलभ्यैव सर्वं त्यजामः ।

शास्त्रैः सिद्धे बहुशतगुणाधिक्यलाभे परत्र
व्यर्थाशङ्काकलुषमनसो नोत्सृजामोऽर्थलेशम् ॥ १९ ॥

கூச்சுச் சொல்லையும் பணமாகி சாதாரணபிராப்திலோஹாத்-
பத்ரே கிஞ்சிதவிதிமுபலப்யையவ ஸர்வம் த்யஜாமஃ |
சாஸ்திரைஃ ஸித்தே பஹுசதகுணாபிக்யலாஹே பரத்ர
வ்யர்யாசங்காகலுஷமனஸோ நோத்ஸூஜர்மோர்யலேசம் ||

கூச்சாட் லக்ஷம் பிரயாசைப்பட்டு சம்பாதிக்கப்பட்ட
தன் சர்வம் அபி பணம் முழுவதையும் சதாங்காபிக்ரபாஸிலோஹா
தூற்றுக்கு ஒன்றைவிட அதிக வட்டி வாங்குவதில்
ஆசையினால் பத்ரே லிபித காகிதத்தில் எழுதப்பட்ட கிவத்
ஏதேர் ஒன்றை உபலப்ய எவ வாங்கிக்கொண்டே த்யஜாமஃ
கொடுத்து விடுகிறோம். பரத்ர பரலோகத்தில் பஹுசதகுணாபி-
க்யலாஹே அநேக தூறு மடங்கு அதிகமான லாபமானது
சாஸ்திரைஃ சாஸ்திரங்களினால் உறுதி செய்யப்பட்டிருக்கை
யில் வ்யர்யாசங்காகலுஷமனசஃ வீண் அவநம்பிக்கையால் கலங்கிய
மனத்தினர்களாய் அர்யலேச சிறிதளவும் பணத்தையும்
நோத்ஸூஜாமஃ (நாம்) கொடுப்பதில்லை.

ஸ்வல்ப வட்டித்தொகைக்கு ஆசைப்பட்டு, கடன்
பத்திரத்தை நம்பி, தான் சிரமப்பட்டு வெகு காலமாய்ச்
சேர்த்துவைத்த பணத்தை ஒருவன் பிறனுக்குக் கொடுத்து
விடவில்லையா? முத்திலிடப் பன்மடங்கு அதிகமாகப் பலன்
பரலோகத்தில் கொடுக்கப்படும் என்று சாஸ்திரங்கள்
முறையிடுவதை நம்பி ஒருவனும் ஒரு காசு கூட தர்ம வழி
யில் செலவிட ஸம்மதிக்கவில்லை. கடன் பத்திரத்தை நம்பி

கிறவன் தர்ம சாஸ்திரங்களின் உறுதிமொழிகளைப் பற்றித்
தர்க்கங்கள் செய்து நம்பிக்கை யுண்டாகாத மனமுடையவ
னாகிறான்.

जीर्णे रुग्णे विकलकरणे शत्रुभिर्वा गृहीते
स्वस्मिन् कोऽर्थो भवति सुखदः कश्च कामप्रसङ्गः ।
मा भूदेतत् सकलमथवा स्वायुषः किं प्रमाणं
निश्चित्यैव दुरितनिचयश्चियते निर्विशङ्कैः ॥ २० ॥

ஜீர்ணே ருத்ணே விகலகரணே சத்ருவிரவா ஸுஹீதே
ஸ்வஸ்மின் கோர்யோ ஹவதிஸுஹிதஃ கஸ்ச காமப்ரஸங்ஃ |
மா ஹுதேதத் சகலமயவா ஸ்வாயுஷஃ கிம் ப்ரமாணம்
நிஸ்சித்யைவம் ஹரிதநிசயஸ்சயதே நிர்விஸங்கைஃ || (20)

स्वस्मिन् தான் ஜிர்ணே கிழத்தன மடைந்தாலும் ருக்ஷே
வியாதியினால் பிடிக்கப்பட்டாலும் விகலகரணே இந்திரியங்
களின் பலவீனத்தை யடைந்தாலும் சத்ருभिः: गृहीते वा
அல்லது சத்ருக்களால் கைதி செய்யப்பட்ட போதிலும்
कोऽर्थः எந்தப் பணம் सुखदः சுகத்தைத் தருவதாக भवति
ஆகிறதா? कामप्रसंगश्च कः போக ஸுகத்திற்கு இடமேது?
अथवा அல்லது, एतत् सकलं இதெல்லாமே मा भूत् போகட்டும்;
स्वायुषः தன் ஆயுஸுக்கு किं प्रमाणं என்ன நம்பிக்கை
(உத்திரவாதம்)? एवं இப்படி निश्चित्य நிச்சயித்து निर्विशङ्कैः
சிறிதும் அஞ்சாத நம்மால் दुरितनिचयः பாபக்குவியல்
चीयते சேர்க்கப்படுகிறது.

தற்கால வாழ்க்கையே நிஜமென்றிருப்பவன் “கிழத்
தன்மோ, வியாதியோ, அவயவங்களின் தளர்ச்சியோ,
சத்ருக்களிடம் அடிமைத்தனமோ எதற்குள் வரவில்லையோ
அதற்குள் பணத்தினாலும் ஸ்திரீகளினாலும் அடையக்கூடிய
சுகங்களை அனுபவித்துத் தீர்த்துவிடவேண்டும்” என்ற தீர்
மானத்துடன் எந்தப் பாபச்செயலுக்கும் துணிந்துவிடுகிறான்.

களின் அழகைக் குரல் காதிலே பட்டதும் அவர்களை ஸமா-
தானம் செய்யும் பொருட்டு விரைவாகத் திரும்பி வந்துவிடு-
கிறான். (இவ்வளவு தான் நம் வைராக்கியத்தின் உறுதி.)

नैव ब्रूमो वयमतिथयोऽभ्यागता बन्धुवर्गा

दीनानाथाः सुहृद इति ये तेषु कार्या दयेति ।

यं त्वं पोष्यं मनसि कुरुषे नित्यमात्मानमेकं

जन्मन्यस्मिन्निव बिभृहि तं सर्वदेत्युल्लापामः ॥ २३ ॥

நைவ வீநாமோ வயமதிதயோ' ஹ்யாமதா ஹந்த்யுவர்மா
ஶீனானாநாஹாஃ ஸுஹ்ருத இதி யே தேஷு- கார்யா உயேதி ।

யம் த்வம் போஷ்யம் மனஸி குருஷே நித்யமாத்மானமேகம்
ஜன்மன்யஸ்மின்னிவ விப்ரஹி தம் ஸர்வதேத்யுல்லாபாம் ॥

அதிதய: அத்திகர்கள் அப்யாஸதா: நாடிவந்தவர்கள் பந்துவர்கள்

பந்துஜனங்கள் தீனானாநா: ஏழைகள் திக்கற்றவர்கள் சுஹ்ரு:

நண்பர்கள் இதி யே என்று எவர்கள் உண்டோ தेषு அவர்கள்

ஸிடத்தில் டயா கார்யா இதி அனுதாபம் காட்டவேண்டுமென்று

நைவ ப்ரூம: நாம் கூறவேயில்லை; யமேகம் நியம் போஷ்ய யாதொருவனை

எப்போதும் போஷிக்கவேண்டியதென்று மனஸி த்வம் கुरुஷே

மனதில் நீ தீர்மானித்திருக்கிறாயோ தமாத்மான அத்தகைய

தன்னை அஸிந் ஜன்மநி இவ இந்த ஜன்மத்தில் போல சர்வதா

எந்த ஜன்மத்திலும் விப்ரஹி நீ போஷிப்பாயாக இதி உலுபாம:

என்று (தான்) சொல்லுகிறோம்.

நீ அதிதி பந்து மித்திரர்கள் ஏழை யெளியவர்கள்

இவர்களை உபசரித்துத் தான் ஆகவேண்டுமென்று ஒரு

வரும் சொல்லில்லை. உன்னை நீ போஷித்துக் கொள்ள

வேண்டுமென்று நன்றாய்த் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறாய்

அல்லவா? அந்த உன்னையே நீ இந்த ஜன்மத்தில் மட்டுமன்று,

வரப்போகிற ஜன்மங்களிலும் போஷித்துக் கொள் என்று

தான் கதறுகிறார்கள் தர்ம சாஸ்திர கர்த்தாக்கள்.

को नु व्यासः क इव स मनुः कोन्वसौ याज्ञवल्क्यो

यैरुद्धं हितमसकृदस्मासु पित्रेव पुत्रे ।

पश्यामस्तानिरुपधिकृपासागरान्छौकबन्धून्

पश्यामोऽस्मानिरवधितमःक्षमाधारान्ब्रह्मबन्धून् ॥ २४ ॥

கோ னு வ்யாஸஃ க இவ ஸ மனுஃ கோன்வஸௌ யாஜ்ஞவல்க்யோ
யைருத் வ்யுஷ்டம் ஹிதமஸக்யூஷன்மாஸு பித்ரேவ புத்ரே ।
பஸ்யாமஸ்தான்நிருபயிக்ரூபாஸாஹரான் ஸோகஹந்த்யுன்
பஸ்யாமோ'ஸ்மான் நிரவயிதமஃக்ஷமாஹரான் ஸ்ரஹ்மஹந்த்யுன் ॥ (24)

யை: (எந்த மஹான் களால்) எவர்களால் அஸக்யு பன்
முறை அஸ்மாஸு நம் விஷயத்தில் பித்ரா புத்ரே இவ ஒரு பிதா
வினால் புத்ரன் விஷயத்திலே போல ஹிதம் நன்மையானது
உருஷம் உரத்த குரலில் போதிக்கப்பட்டதோ, ச: வ்யாச: கோ நு
அந்த வியாஸர் என்பவர் யார்? ச: மனு: க: இவ அந்த மனு
தான் யாரோ? அஸௌ யாஜ்ஞவல்க்ய: கோ நு இந்த யாக்ஞவல்கியர்-
யார்? தான் அவர்களை நிருபதிக்ரூபாஸாஹரான் களங்க மற்ற-
கருணைக் கடல்களாகவும் ஸோகஹந்த்யுன் உலகின் உறவினர்
களாகவும் பஸ்யாம: அறிகிறோம்; அஸ்மான் நம்மையோ-
வென்றால் நிரவதிக்ரூப:க்ஷமாஹரான் எல்லையற்ற இருள் மலைகளாக-
வும் ப்ரஹ்மஹந்த்யுன் பிராம்மண ஜன்மத்தில் இழிந்தவர்களாகவும்.
பஸ்யாம: அறிகிறோம்.

வியாஸர், மனு, யாஜ்ஞவல்க்யர் என்ற பெரியோர்கள்
யார், நாம் யார்? அவர்கள் ஞானிகள் ஆதலால், கருணை
ததும்பும் அந்தரங்கத்துடன், பிதா புத்திரனுக்கு உப-
தேசிப்பதுபோல் நமக்கு எது இகத்திலும் பரத்திலும்
ஹிதமோ அதைப் பல வழிகளில் விளக்கி யிருக்கிறார்கள்.
ஆனால் நாம் என்ன கூறியும் என்றும் நிகரற்ற அவிவேகி-
களாகவும், ஆசாரம் இழந்தவர்களாகவும் இருந்து கொண்-
டிருப்பதுதான் பரிதாபம்.

यत्तामिसे नरककुहरे यद्बहिश्चक्रवाला-

घत्पाताले यदपि धरणौ वार्षिकीषु क्षपासु ।

रूढं गाढं तम इति समस्तं च तच्चिन्त्यमानं

नास्माकान्तःकरणतमसो दासभावेऽपि योग्यम् ॥ २५ ॥

யத்தாமிஸ்ரே நரககுஹரே யத்ஹைஸ்சக்ரவாளாஹீ-

யத்தபாதாலே யதபி டுரணௌ வார்ஷிகீஷு க்ஷபாஸு ।

ரூஹம் ஞாஹம் தம இதி ஸமஸ்தம் ச தச்சிந்த்யமானம்

நாஸ்மாகாந்தக்ரணதமஸோ டாஸஹாவே'பி யோ'ந்யம் ॥ (25)

யத் எது தாமிசே தாமிஸ்ரம் என்ற நரகக்குஹி யிலும் யத் எது சக்ரவாலாஹி: சக்ரவாள மலைத்தொடருக்கு அப்பாலும் யத் பாதாலே எது பாதாளத்திலும் வார்ஷிகீஷு க்ஷபாஸு மழைக்கால இரவுகளில் யத் ஧ரணௌ எது பூமியிலும் ஞாஹம் தம: இதி காரிருள் என்று ரூஹம் பிரஸித்தமோ சிந்த்யமானே யோசித் துப் பார்த்தால் சமஸ்தம் ச தத் அது அவ்வளவும் நாஸ்காந்த: - கரணதமச: நம் சித்தத்திலிருக்கும் இருளுக்கு டாஸஹாவே'பி அடிமைத்தனம் அடைவதற்குக் கூட ந யோ'ந்யம் யோக்யதை யுள்ளதன்று.

நம் ஹருதயத்தில் குடிக்கொண்டிருக்கும் காரிருளுக்கு உவமையே சொல்லமுடியாது; இருள் மயமான நரகக்குழியில் கிடப்பதும், லோகாலோக பர்வதத்திற்குப் புறம்பே குழிந்து நிற்பதும், பாதாள லோகத்திலுள்ளதும், கார் காலத்து நள்ளிரவுகளில் திரண்டு வருவதுமான இருள்கள் நம் அஞ்ஞான அந்தகாரத்திற்குக் கூலிவேலை செய்யக்கூட அர்ஹதை யில்லாதவை.

(குறிப்பு) லோகா லோக பர்வதம்—சக்ரவாள பர்வதமென்பது இப் பூமண்டலத்தைச் சுற்றி நிற்கும் சுவர் போன்றது. அதற்கு வெளியில் சூரிய கிரணங்கள் எட்டுவதில்லை.

सर्वानर्थप्रथमकरणे सर्वभावैर्जिहास्ये

देहे मोहो यदि परिणतः पोषणीयो मयेति ।

आस्तामेवं वपुरिदमिवागामि चास्माकमेव-

त्येषांऽप्यास्तां मतिरिति परं धर्मशास्त्रेषु घोषः ॥ २६ ॥

ஸர்வானர்யப்ரமுமகரணே ஸர்வஹாவைர்ஜிஹாஸ்யே

டேஹே மோஹோ யதி பரிணத: போஷணியோ மயேதி ।

ஆஸ்தாமேவம் வபுரி'மிவா'காமி சாஸ்மாகமேவே-

த்யேஷா'ப்யாஸ்தாம் மதிரிதி பரம் டுர்மஸாஸ்த்ரேஷு' வோஷ:

சர்வானர்யப்ரமுமகரணே எல்லாவித அனர்த்தங்களுக்கும் முதல் ஸாதனமானதும் சர்வஹை: ஜிஹாஸ்யே எப்படி யோஜித்துப் பார்த்தாலும் தள்ளத் தகுந்ததுமான டேஹே சரீரத்தில் மயா போஷணிய: (இது) என்னால் போஷிக்கப்படவேண்டியது இதி மோ: என்ற அறிவீனம் யதி பரிணத: முற்றியிருந்தால் एवं இம்மாதிரி ஆஸ்தாம் இருக்கட்டும்; இத் வபுரிவ இந்த சரீரம் போலவே ஆகாமி ச வரப்போகிற சரீரமும் ஆஸாகமேவ நம் முடையதுதான் இதி என்ற ஷா'பி மதி: இந்த எண்ணமும் ஆஸ்தா (நமக்கு) இருக்கட்டும் இதி பரம் என்பதுதான் டர்மசாஸ்த்ரேஷு தரும சாஸ்திரங்களில் டோஷ: பறையறிவிக்கப்படுகிறது.

வெறுக்கத் தக்கதான இந்த சரீரம் அவசியம் போஷிக்கத் தகுந்ததென்ற அறியாமை உனக்கு இருக்குமானால், 'இந்த சரீரம் நம்முடையது ஆனதுபோல, வரப்போகிற சரீரங்களும் நம்முடையது தான்; அவைகளையும் போஷிப்பது அவசியம். அவைகள் நலம்பெற நாம் இப்போதே தர்மங்களைச் செய்யவேண்டும் என்ற ஞாபகம் இருக்கட்டும்' என்றுதான் தரும சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றன.

कामी कामव्रणपरिगतः कामिनीरेव हित्वा

भुङ्क्ते पश्चादपगतभयं कामिनीनां सहस्रम् ।

इत्यंकारं विषयसुखभोगैकतानैर्नरैर-

प्यसिन्देहे कतिपयदिनान्येष भोगो विवर्ज्यः ॥ २७ ॥

காமீ காமவ்ரணபரிமுதஃ காமினீரேவ ஹித்வா

ஹுங்க்தே பஸ்சாடிபமுதஸ்யம் காமினீனாம் ஸஹஸ்ரம் |

இத்யும்காரம் விஷயஸுபஹோமைகதாணீர் நரைர-

ப்யஸ்மின் டேஹே கதிபயதினன்யேஷ ஹோமோ விவரஜ்யஃ ||

காமவ்ரணபரிமுதஃ ஸ்திரீமூலமான ரோகங்களால் பீடிக்கப் பட்ட காமி தன் மார்க்கன் **காமினி: एव** ஸ்திரீகளையே **हिवा** (சிலகாலம்) விட்டுவிட்டு **पश्चात्** பின்பு **कामिनीनां सहस्रं** வேண்டியமட்டும் ஸ்திரீகளை **अपगतभयं** பயம் நீங்கிய வனாக **भुङ्क्ते** அனுபவிக்கிறான் ; **इत्थंकारं** இவ்விதம் **विषयसुख-भोगैकतानैरपि नरैः** சிற்றின்பமே முக்கியமென்றுகொண்ட மனிதர்களாலேகூட **अस्मिन् देहे** இந்த சரீரத்தில் **कतिपयदिनानि** சில நாட்கள்வரையில் **एष भोगः** இந்த இன்பத்தை யனுப விப்பது **विवर्ज्यः** ஒதுக்கத் தக்கதாகிறது.

காமரோகத்தால் வருந்துகிற ஒரு காமி சிகிதையின் பொருட்டு சிலகாலம் ஸ்திரீகளை விலக்கியிருந்து பிறகு பய மின்றி அநேகம் ஸ்திரீகளை அனுபவிப்பதுபோல, இவ்வல கில் சரீர ஸுகத்தைச் சிறிதுகாலம் விட்டு சாஸ்திரங்களிற் கூறிய நற்காரியங்களைச் செய்துவந்தால் பின்பு ஸ்வர்க்கம் முதலிய வேறு உலகத்தில் பயமின்றி அநேக ஸுகங்களை யடையலாம் என்பது கருத்து.

न्याय्यादर्थादपि किमधिकं लभ्यमुन्मार्गवृत्त्या

वैधादन्नादपि किमधिकं पर्युदस्तेषु भोग्यम् |

भार्याभोगादपि भवति कः पण्यकान्तासु भोगः

प्रायो नेति श्रुतिविषयता विश्वमाधुर्यहेतुः || २८ ||

ந்யாய்யாடர்தாடி கிமயிகம் லப்யமுன்மார்வூத்யா

வையாடன்னாடி கிமயிகம் பர்யுடஸ்தேஷு ஹோஜ்யம் |

ஹார்யாஹோமாதடி ஹவதி க: பண்யகாந்தாஸு ஹோம:

ப்ராயோ நேதி ஸ்ருதிவிஷயதா விஸ்வமாபூர்யஹேது: || (28)

न्याय्यादर्थादपि நியாயமான வழியில் சம்பாதிக்கப்படும் பணத்தைக் காட்டிலும் **उन्मार्गवृत्त्या** அக்ரம வழியில் **अधिकं** அதிகம் **किं लभ्यं** அடையக்கூடியதா என்ன? **वैधादन्ना-दपि** பரிசுத்தமான அன்னத்தைக் காட்டிலும் **पर्युदस्तेषु** தள்ளுபடியான அன்னங்களில் **अधिकं** அதிகம் **किं भोग्यं** சாப்பிடக்கூடியதா என்ன? **भार्याभोगादपि** தன் பத்தினியை யனுபவிப்பதைக் காட்டிலும் **पण्यकान्तासु** விலைமாதர்களிடம் **कः भोगः** எவ்விதமான (மேலான) ஸுகம் **भवति** ஏற்படு கிறது? **नेति** வேண்டாமென்று **श्रुतिविषयता** வேதங்களில் கூறப்பட்டிருப்பதே **प्रायः** அநேகமாய் **विश्वमाधुर्यहेतुः** ஜனங் களுக்கு ருசியை யுண்டுபண்ணக்கூடியதா யிருக்கிறது.

(ஆழ்ந்து யோசிக்குங்கால்) ருஜுவான வழியில் ஸம்பா திப்பதைவிட அதிகம் அநியாய வழியில் சம்பாதிக்க முடி யாது. விதிப்படி தயார்செய்து புசிக்கப்படும் அன்னத் தைக்காட்டிலும் கண்ட இடங்களில் கண்டவர்கள் தயார் செய்த அசுத்தமான பக்ஷயபோஜ்யங்களை அதிகமாகப் புசித்துவிட முடியுமா? தன் பாரியையின் ஸம்போகத்தை விட வேசியர் ஸங்கமம் எவ்விதத்தில் சிலாக்கியமானது? ஜனங்களுக்குக் குற்றமுள்ள விஷயங்களில் ருசியேற்படுவ தற்கு வேதங்கள் அவைகளை நிஷேதிப்பதே காரணம் என்று நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. ஏனெனில் வேண்டா மென்று தடுத்தால் அதில் ஜனங்களுக்குச் சபலம் உண்டா வது ஸஹஜம்.

आस्तिक्यं चेद्धनमखिलमप्यर्थिंसात्कर्तुमर्हं

नास्तिक्यं चेत्तदपि सुतरां भोगहेतोरपास्यम् |

अस्पृष्टाऽपि स्वयमतिरहः स्थाप्यते यत्तदन्त-

स्तस्मिन् हेतुः क इति निभृतं तर्कयामो न विद्यः || २९ ||

ஆஸ்திக்யம் சேத்யனமஹிமம்பயர்பிஸாத்கர்(த்)துமர்ஹம்
 நாஸ்திக்யம் சேத்தஜி ஸுதராம் ஹோமுஹேதோரபாஸ்யம் |
 அஸ்வபூஷ்ட்வாபி ஸ்வயமதிரஹி ஸ்யாப்யதே யத்தஜந்தஸ்.
 தஸ்மின் ஹேதுஃ க இதி நிஹுதம் தர்(க்)கயாமோ ந வித்மஃ || 29

आस्तिव्यं चेत् நம்பிக்கையிருந்தால் அஸ்திக்யம் ஏன்
 எல்லா திரவியமும் அஸ்திக்யம் வேண்டுபவர்களுக்கு
 அர்ப்பணம் செய்துவிடத் தக்கது; नास्तिव्यं चेदपि நம்பிக்கை
 யில்லாவிடிலோ தத் அந்த திரவியம் சுதரம் மிகவும் மோஹை:
 (தான்) அனுபவிப்பதின் பொருட்டு அபாஸ்யம் செலவிடத்தகுந்
 தது; स्वयम् अपि தானும் அஸ்யுஷ்டா தொடராமல் தத் அது அந்த:
 உள்ளே அதிரஹ: வெகு மறைவாக யத் ஸ்யாப்யதே வைக்கப்படு
 கிறதே तस्मिन् அதற்கு हेतु: க: इति என்ன காரணம் என்று
 निभूतं चिन्तयाम: தனித்து யோசனை செய்து பார்க்கிறோம்;
 (ஆனால்) न विद्य: (நாம் அதை) அறியவில்லை.

சுருதி ஸ்ம்ருதி புராணங்களில் சொல்லப்பட்ட தருமங்
 களை நம்பினால் பரலோகத்தில் கேதமமடைவதன் பொருட்டு
 ஸம்பாதித்த திரவியத்தை ஸத்பாத்திரத்தில் தானம் செய்து
 விடவேண்டும். அப்படி நம்பிக்கையில்லாவிடில், தான் அனு
 பவிக்கும்பொருட்டு அந்த திரவியத்தைச் செலவு செய்து
 விடவேண்டும். சில லோபிகள் இரண்டுமில்லாமல் அதை
 மறைத்து வைப்பதன் காரணம் புலப்படவில்லை.

श्वानः पुच्छाञ्चलकुटिलतां सूकराः कुक्षिपोषं
 कीशा दन्तप्रकटनविधिं गर्दभा रूक्षघोषम् |
 मर्त्या वक्षःश्वयथुमपि च स्त्रीषु दृष्ट्वा रमन्ते
 तत्सौन्दर्यं किमिति फलितं तत्तदज्ञानतोऽन्यत् || ३० ||

ஸ்வான: புச்சுஹாஞ்சலகுடிலதாம் ஸூகரா: குக்ஷிபோஷம்
 கீஸா உந்தப்ரகடனவியம் மர்ஷுஹா ரூக்ஷஹோஷம் |
 மர்த்யா வக்ஷ:ஸ்வயத்யுமபி ச ஸ்திரீஷு ட்ருஷ்ட்வா ரமந்தே
 தத்ஸௌந்தர்யம் கிமிதி ஫லிதம் தத்தஜ்ஞானதோ'ன்யத்|| (30)

श्वानः நாய்கள் पुच्छाञ्चलकुटिलतां வால்றுனியின்
 கோணலையும் सूकरा: பன்றிகள் कुक्षिपोषं வயிற்றின் உப்பு
 தலையும் कीशा: குரங்குகள் दन्तप्रकटनविधिं பல் இளிப்பதையும்
 गर्दभा: கழுதைகள் रूक्षघोषं வரட்டுச் சத்தத்தையும் मर्त्या:
 மனிதர்கள் वक्षःश्वयथुमपि மார்விக்கத்தையும் स्त्रीषु ஸ்திரீ
 ஜாதியினிடத்தில் दृष्ट्वा பார்த்து रमन्ते காமவெறியடை
 கின்றனர். तत्तदज्ञानतोऽन्यत् அந்தந்தப் பிராணிகளின்
 அறிவீனத்தைத் தவிர तत्सौन्दर्यं அந்தந்த ஸ்திரீ ஜாதியின்
 அழகு किमिति எவ்விதத்தில் फलितम् ஏற்பட்டது.

பிராணிகள் தன்தன் இனத்திற்குத் தக்கபடி சிற்சில
 அம்சங்களை ஸ்திரீ ஜாதியினிடத்தில் கண்டு காமத்தை யடை
 கின்றன. விசாரிக்குங்கால், அந்தந்த அம்சங்களால் அந்தந்த
 ஸ்திரீ ஜாதியின் அழகு புமாணை மோஹிக்கும்படி செய்யத்
 தக்கதாக ஏற்பட்டுவிட்டதாய்ச் சொல்ல இடமில்லை.
 ஆனாலும், இந்த மோஹம் ஏற்படுவது வாஸ்தவம். இஃது
 அந்தந்தப் பிராணிகளின் அறிவீனத்தைத் தவிர வேறு
 யாதொன்றுமில்லை என்று விவேகிகள் அறிவார்கள்.

रन्तुं प्राप्नो दशति दशनैराननं चेत्प्रियाया
 भोक्तुं प्राप्नो: किमिति न दशेदग्रहस्तं प्रदातु: |
 इत्थं व्यक्ते हृदयजनुषः पामरोन्मादकत्वे
 हातुं सद्यः प्रभवति न कोऽप्यन्ततो लज्जितुं वा || ३१ ||

ரந்தும் ப்ராப்தோ டுஸதி டுஸனைரானனம் சேத் ப்ரியாயா
 ஹோக்தும் ப்ராப்த: கிமிதி ந டுஸேடமுஹஸ்தம் ப்ரடாத: |
 இத்யம் வ்யக்தே ஹுடயஜனுஷ: பாமரோன்மாடகத்வே
 ஹாதும் ஸத்ய: ப்ரஹவதி ந கோ'ப்யந்ததோ லஜ்ஜிதம் வா || (31)

ரந்து் ப்ராப்த: கிமிடிக்க வந்தவன் ப்ரியாயா: காதலியின்
 முகத்தை दशनै: பற்களால் दशति चेत् கடிப்பதென்றிருந்
 தால் भोक्तुं प्राप्नो: சாப்பிட வந்தவன் प्रदातु: அஹஸ்தம் பரிமாறு

பவனுடைய கைவிரலை கிமிதி ந த்ஷெத் ஏன் கடிக்கக் கூடாது? இத்ய இவ்விதம் (பார்க்குங்கால்) ஹ்ருதயநுபு: பாமரோமாடகத்வ மன்மதன் அறிவில்லாதவர்களை மயக்குகிறவன் (என்பது) வ்யக்ஷை நன்கு விளங்கினாலும் கோ஽பி ஒருவனும் சத்ய: உடனே ஹ்ருத விட்டுவிட ந் ப்ரமவதி சக்தியுள்ளவனாவதில்லை. அநீத: கடைசி பக்ஷத்தில் ஸஜிதம் வா (ந் ப்ரமவதி) வெட்கப்பட்டக் கூடியவனாகவுமில்லை.

ஸ்திரீ ஸம்போகத்திற்கும் உதட்டைக் கடிப்பதற்கும் என்ன ஸம்பந்தம்? அப்படியானால் சாப்பிட வந்தவன் அன்னம் வழங்குபவரின் கையைக் கடிக்கலாமே. யோசித் துப்பார்த்தால் மன்மதக் குழப்பம் மதியினமே; ஆனால், அதைத் தவிர்க்க யாரால் ஸாத்தியமாகின்றது? யார்தாம் அதனால் லஜைகையை மட்டுமாவது அடைகிறார்கள்?

தாரா: புத்ரா: ஸயனமஸனம் பூஷணாச்சாநே வா

யச்சேதக்ஷ் புமபிலபிதம் தेषு மாஸதிக: க: |

கிம் த்வேதேபாம் பவதி நியம: சேவநே கோ஽பி கோ஽பி

தேபஸ்தஸிந்நபி யதி பவேதத்ர வக்தா க்ருதாந்த: || 32 ||

தாரா: புத்ரா: ஸயனமஸனம் ஹ்ருதயநுபு: பாமரோமாடகத்வ மன்மதன் அறிவில்லாதவர்களை மயக்குகிறவன் (என்பது) வ்யக்ஷை நன்கு விளங்கினாலும் கோ஽பி ஒருவனும் சத்ய: உடனே ஹ்ருத விட்டுவிட ந் ப்ரமவதி சக்தியுள்ளவனாவதில்லை. அநீத: கடைசி பக்ஷத்தில் ஸஜிதம் வா (ந் ப்ரமவதி) வெட்கப்பட்டக் கூடியவனாகவுமில்லை.

தாரா: மனைவி புத்ரா: பிள்ளை ஸயனம் படுக்கை அஸனம் சாப் பாடு பூஷணாச்சாநே வா ஆபரணம் ஆடை இஹ்ஸம் இதுபோன்ற புமபிலபிதம் யச் மாணிடர்கள் வேண்டுவது எது எதுவோ தेषு அவைகளில் க: மாஸதிக: வேண்டாமென்று யார் தடுத்தார்கள்? கிन्து ஆனால் எதேபாம் சேவநே இவைகளை அனுப விப்பதில் கோ஽பி கோ஽பி ஒவ்வொரு நியம: அளவு பவதி ஏற்பட்டிருக்கிறது; தஸிந்ந அபி அதில்கூட யதி தேப: பவேத்

வெறுப்பு உண்டானால் தத்ர அவ்விஷயத்தில் க்ருதாந்த: யமன் வக்தா பதில் சொல்வான்.

மனிதன் இச்சைப்படும் எந்த ஸௌக்கியத்தையும் சாஸ் திரங்கள் நிஷேதிக்கவில்லை. ஆனால் அவைகளை யடைவதி லும் அனுபவிப்பதிலும் சில விதிகளை, நம் கேஷமத்தை யுத்தேசித்தே, அவைகள் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. அவ்விதி களை இடையூறுகளாய் எண்ணி உல்லங்கனம் செய்வா யானால், உனக்கு யமன் முன்னிலையில் தண்டனை ஏற்படு மென்பது திண்ணம்.

வேதாப்யாஸவ்யசநரஸிகை: ஸ்ரீயதே தாவதா கிம்

சூக்ஷ்மா வுத்தி: ஸ்ருதமिव விஸத்யஸ்ருதம் தாவதா கிம் |

ஜல்பாரம்மே ஜயதி நியதம் வாதிநஸ்தாவதா கிம்

நிவேதார்தம் ந யதி ஹ்ருதயம் ஸாந்திமயேதி பும்ஸ: || 33 ||

வேதாப்யாஸவ்யசநரஸிகை: ஸ்ரீயதே தாவதா கிம் ஸூக்ஷ்மா வுத்தி: ஸ்ருதமिव விஸத்யஸ்ருதம் தாவதா கிம் | ஜல்பாரம்மே ஜயதி நியதம் வாதிநஸ்தாவதா கிம் நிவேதார்தம் ந யதி ஹ்ருதயம் ஸாந்திமயேதி பும்ஸ: ||

வேதாப்யாஸவ்யசநரஸிகை: ஸ்ரீயதே வேதங்களைப் படிப்பதில் ஊக்கமுள்ளவர்களாக இருந்து தாவதா கிம் என்ன பிரயோ ஜனம்? சூக்ஷ்மா வுத்தி: கூர்மையான புத்தி ஸ்ருதமिव கேட்டதைப் போல அஸ்ருதம் விஸதி கேட்காததையும் அறிகிற தென்றாலும் தாவதா கிம் என்ன கிடைத்துவிட்டது? ஜல்பாரம்மே பேச ஆரம்பிக்கும்போதே நியதம் நிச்சயமாய் வாதிந: எதிர் வாதம் செய்கிறவர்களை ஜயதி ஜயித்துவிடுகிறான் என்றாலும் தாவதா கிம் என்ன ஸாதித்துவிட்டான்? நிவேதார்தம் பும்ஸ: ஹ்ருதய வைராக்கியத்தினால் மனுவ்யநுடைய மனம் ஒழிவடைந்து ஸாந்தி அமைதியான நிலையை ந் அப்யேதி யதி அடையவில்லை யென்றால் (மற்றவைகளினால் என்ன பலன்?)

வேதம் ஓதியும் சாஸ்திர வல்லமை இருந்தும் பேச்சுத் திறமை இருந்தும் முடிவில் ஒன்றும் பயனில்லை. மனுஷ்யனுக்கு முக்கியமானது வைராக்கியத்தினால் மனம் அடங்க வேண்டியது. இதன்றி மற்ற புகழெல்லாம் வீணே.

यस्त्वत्यन्तव्यवसितमतिः संजिघृक्षेत धर्मं

खट्वाङ्गादेरिव न किमलं तस्य यामार्धमायुः ।

दुष्पाण्डित्यादपहतमतिर्यः पुनः संशयात्मा

कस्मै तस्य प्रभवतु वृथा काकवदीर्घमायुः ॥ ३४ ॥

யஸ்த்வத்யந்தவ்யவஸிதமதி: ஸம்ஜிஹ்யுக்ஷேத யர்மம்

வட்வாங்காடேரீவ ந கிமலம் தஸ்ய யாமார்ஹ்மாயு: |

஁ஷ்பாண்டியா஁பஹுதமதிர்ய: புன: ஸம்ஸயாத்மா

கஸ்மை தஸ்ய ப்ரஹவது வுத்யா காகவதீர்ஹ்மாயு: || (34)

ய: து எவனொருவன் அத்யந்தவ்யவஸிதமதி: திடமான புத்தி தீர்மானத்துடன் ஧்ம தருமத்தை சஜிஹ்யுக்ஷேத ஸம்பாதிக்க ஆவலுடையவனோ தஸ்ய அவனுக்கு ஁ட்வாங்காடேரீவ கட் வாங்கர் முதலியவர்களுக்குப்போல யாமாஹ் பாதியாமம் ஆயு: ஆயுள் கி் ந அலம் போதாதா? ய: புன: எவனொருவன் ஁ஷ்பாண்டியா஁ வித்தை கற்றவன் என்ற அகம்பாவத்துடன் அபஹதமதி: புத்தி கெட்டு சஸ்யா஁மா பலவிதங்களில் தடுமாறு கிறானோ தஸ்ய அவனுக்கு காகவத் காக்கைக்கு இருப்பது போல வுத்யா வியர்த்தமான ஁ர்ஹ்ம ஆயு: நீண்ட ஆயுள் (இருந் தும்) கஸ்மே ப்ரஹவது எதற்கு ஆகப்போகிறது?

சாஸ்திரம் படித்து கோணக்கக்ஷிகளில் புத்தியைத்தீட்டி ஊர்ஜிதமான தருமப் பிரஸிருத்தியில்லாமல் ஸந்தேஹங்கள் பல வளர்த்துவரும் பண்டிதர்களுக்கு காக்கைக்கு இருப் பதுபோல் எண்ணிறந்த வாழ்நாள்கள் இருப்பினும் ஒன்றுக் கும் உதவாது. நிச்சய புத்தியுடையவன் கட்வாங்கரைப்

போல ஸ்வல்ப காலத்திலேயே சிரேயஸ்ஸை அடையக் கூடும்.

குறிப்பு :—கட்வாங்கர் என்ற ராஜர்ஷி தேவர்களிடமிருந்து தம் ஆயுள் ஒருமுஹூர்த்த காலம் தான் பாக்கியிருக்கிறதென்று தெரிந்து கொண்டு, அதற்குள்ளேயே வைராக்யத்தை வஹித்து, ஹரியைச் சரண்மாக அடைந்து முத்தியைப் பெற்றார் (பாகவதம் 2 ஸ்கந்தம் முதல் அத்தியாயம்).

अर्था न स्युर्यदि विजहिमो धर्ममर्थैकसाध्यं

कायकैशैः कतिकतिविधः साधनीयो न धर्मः ।

कायः श्रान्तो यदि भवति कस्तावता धर्मलोप-

श्चितं दत्त्वा सकृदपि शिवे चिन्तितं साधयामः ॥ ३५ ॥

அர்ஹா ந ஸ்யுர்யதி விஜஹிமோ ஧்மம்மர்த்தைகஸாத்யம் காயக்கேஸை: கதிகதிகிஷய: ஸாயுனீயோ ந ஧்ம: | காய: ஸ்ரான்தோ யதி ஹவதி கஸ்தாவதா ஧்மலோபஸ்சித்தம் ஁த்த்வா ஸகூ஁பி ஸிவே சிந்திதம் ஸாயயாம: || (35)

அர்த்த: யதி ந ச்யு: பணம் இல்லையென்றால் அர்த்தைகஸாத்யம் பணத்தினாலேயே ஆகக்கூடிய ஧்ம தருமத்தை விஜஹிம: விட்டுவிடுவோம். கதிகதிகிஷய: எத்தனை விதமான ஧்ம: தருமம் காயகேஸை: ந சாத்ய: சரீரப் பிரயாசையினால் ஆகக்கூடியதாக இல்லை? யதி காய: ஸ்ரான்த: ஹவதி சரீரம் களைப்படைந்து விடுமேயானால் தாவதா அதனால் மட்டும் க: ஧்மலோப: தர்மம் அற்றுப் போய்விடுமா? ஸகூ஁பி ஒருதலையாவது ஸிவே ஈச்வரனிடத்தில் சிந்திதம் மனதைத் த்வா அர்ப்பணம் செய்து விட்டு சிந்திதம் அபிஷ்டத்தை சாதயாம: அடையலாம்.

தரும காரியங்களைச் செய்யப் பணம் அவசியமில்லை. தருமம் பணத்தினால் மட்டுமன்று, சரீரப் பிரயாசையினாலும் ஸம்பாதிக்கத் தக்கது. சரீரத்தைச் சிரமப்படுத்த முடியாதென்றால், மனதை ஈச்வரனுக்கு அர்ப்பணம் செய்துவிட

இவ்வுலகிற் கப்பாலுள்ள உன் பட்டணத்திற்கு **कदाचित्** ஒரு வேளை **किं नयसि** அழைத்துப் போவாயா?

முக்தி கேட்கத்திரமாகிய உன் நகரத்தில் வலிக்கும் ஞான ரூபிகளான உன் பக்தர்களுக்கு என்றும் கண்டறி யாத பரம மூடமான ஒரு ஜந்துவை வேடிக்கைக்காக நீ கொண்டுபோய்க் காண்பிக்க நினைத்து என்னை யழைத்துப் போவாயானால், எனக்கு உன் ஸ்தானத்தை யடையும் அதிர்ஷ்டம் ஏற்படலாம். வேறு வழியில் கிடையாது.

குறிப்பு:—ஆணவம், மாயிகம், கார்மிகம் இவை மும்மலங்கள்; வாசிகம், காயிகம், மானஸம் எனச் சிலர் கூறுகின்றனர்.

दिष्ट्या लब्धं द्विजवरकुले जन्म तत्रापि दिष्ट्या

धर्माधर्मस्थितिरवगतैव प्रसादाद्गुणाम् ।

जन्मन्यस्मिन्नपि यदि न मे संभवेदास्तिकत्वं

निस्तारः किं निरयभवनात् सर्वमोक्षेऽपि लभ्यः ॥ ४७ ॥

ஹிஷ்ட்யா லப்யம் த்விஜவரகுலே ஜன்ம தத்ராபி ஹிஷ்ட்யா யர்மாயர்மஸ்திரவமுதைவ ப்ரஸாடாட் குணாம் । ஜன்மன்யஸ்மின்னபி யதி ந மே ஸம்ஸவேதாஸ்திகத்வம் நிஸ்தாரஃ கிம் நிரயஹவனாத் ஸர்வமோக்ஷே'பி லப்யஃ ॥ (47)

द्विजवरकुले பிராம்மண சிரேஷ்டர்கள் குலத்தில் दिष्ट्या தெய்வாதீனமாக जन्म பிறப்பு लब्धं கிடைத்தது; तत्रापि அதிலும் दिष्ट्या அதிர்ஷ்ட வசத்தால் गुणाम् குருக்களின் प्रसादात् அனுக்கிரஹத்தால் धर्माधर्मस्थिति: தர்மம் அதர்மம் இவைகளின் வரன்முறை अवगता एव அறியப்பட்டது. अस्मिन् जन्मनि अपि இந்த ஜன்மத்திலேகூட मे எனக்கு आस्ति- कत्वं பரலோக நம்பிக்கை यदि न संभवेत् உண்டாகவில்லை யானால் निरयभवनात् நரகத்திலிருந்து निस्तारः கரையேறல் सर्वमोक्षेऽपि எல்லா ஜீவர்களுக்கும் மோக்ஷம் கிடைக்கும் காலத்திலேகூட किं लभ्यः கிடைக்குமா?

பிராம்மண சிரேஷ்டர்களின் வம்சத்தில் அதிர்ஷ்ட வசத்தால் பிறந்து தெய்வானுகூல்யத்தாலும் குருக்களின் அனுக்கிரஹத்தாலும் தர்மம் எது அதர்மம் எது என்ற விவேகமும் ஏற்பட்டிருக்கிற இந்த ஜன்மத்திலே கூட பரலோக சிரத்தை எனக்கு உண்டாகவில்லை யென்றால், ஸர்வமோக்ஷம் என்று சொல்லக்கூடிய காலத்திற் கூட எனக்கு மோக்ஷம் கிடைக்க நியாயமில்லை.

भन्ये देहे पदुषु करणेष्वालये श्रीसमृद्धे

कौमारान्ते वयसि कथमप्यप्रवृत्ते च दुःखे ।

प्रत्यक्पुष्पीप्रसवविधया यस्य पुंसो निसर्गात्

प्रत्यग्वक्त्रं भवति हृदयं कस्ततोऽप्यस्ति धन्यः ॥ ४८ ॥

ஹயே டேஹே படுஷு கரணேஷ்வாலயே ஸ்ரீஸமூர்த்யே கௌமாராந்தே வயஸி கதமப்யப்ரவூத்தே ச டுஃவே । ப்ரத்யக்புஷ்பிப்ரஸவவியயா யஸ்ய பும்ஸோ நிஸர்மாத் ப்ரத்யத்வக்த்ரம் ஹவதி ஹூத்யம் கஸ்ததோ'ப்யஸ்தி யன்யஃ ।

भन्ये देहे சரீரம் திடமாயிருக்க करणेषु पदुषु இந்திரியங் கள் சுறுசுறுப்பாயிருக்க आलये श्रीसमृद्धे இருப்பிடத்தில் लक्ष्मी விலாஸமிருக்க कौमारान्ते वयसि பால்யம் கடந்த (யௌவன) வயதில் कथमपि எவ்விதத்திலும் दुःखे च अववृत्ते கஷ்டம் வராமலிருக்கும்போதே यस्य पुंसः எவனுக்கு प्रत्यक्- पुष्पीप्रसवविधया தலைமூராய் பூக்கிற நாயுருவியின் பூக்காம்பு मातिरियाय निसर्गात् தானாகவே हृदयम् மனது प्रत्यग्वक्त्रं உள் நோக்க முடையதாக भवति ஆகிறதோ ततोऽपि அவனைக் காட்டிலும் धन्यः பாக்கியசாலி कः अस्ति எவன் இருக்கிறான்?

புண்ணியாத்மாக்களான சிலர்க்கே சரீர திடமும் மற்றுமுள்ள வாழ்க்கை ஸௌகரியங்களும் நிரம்பியிருக்கும் போதே, யௌவனப் பருவத்திலேயே நாயுருவிய் பூக்களைப்

போல் உள்நோக்கமுடையதான வைராக்யம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. அத்தகையோரே பாக்கியசாலிகள்.

नाहं याचे पदमुडुपतेर्नाधिकारं मघोनो

नापि ब्राह्मीं भुवनगुरुतां का कथाऽन्यप्रपञ्चे ।

अन्यस्यान्यः श्रियमभिलषन्नस्तु कस्तस्य लोको

मह्यं शंभो दिश मसृणितं मामकानन्दमेव ॥ ४९ ॥

நாஹம் யாசே படிமுஊபதேர் நாயிகாரம் மவோனோ

நாபி ஸ்ராவ்மீம் ஹவன ஹ்ருதாம் கா கதா'ன்யப்ரபஞ்சே |
அந்யஸ்யான்யஃ ஸ்ரியமஹிலஷன்னஸ்து கஸ்தஸ்ய லோகோ
மஹ்யம் ஸம்ஹோ ஷிஸ மஸுணிதம் மாமகானந்தமேவ || (49)

அஹ் நான் உஹுபதே: பத் ந யாசே சந்திரனுடைய லோகத்தை விரும்பவில்லை; மघोनः अधिकारं न இந்திரனுடைய அதிகாரம் வேண்டுமென்று கேட்கவில்லை; ब्राह्मीं भुवन-गुरुतां नापि பிறும்மாவினுடைய லோகபூஜ்யராயிருக்கும் பெருமையையும் கோரவில்லை; अन्यप्रपञ्चे का कथा வேறு உலகங்களின் விஷயத்தில் சொல்ல வேண்டுமென்ன? अन्यस्य श्रियम् மற்றவனுடைய ஸம்பத்தை अन्यः अभिलषन् வேறொருவன் ஆசைப்பட்டால், तस्य कः लोकः अस्तु அவனுக்கு எந்த உலகம் கிடைக்கும்? शंभो ஈச்வரா! मह्यं எனக்கு मसृणितं அதிக ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய मामकानन्दम् एव எனக்குச் சொந்தமான ஆனந்தநிலையையே दिश கொடுப்பீராக.

இந்திரன் சந்திரன் பிரம்மா முதலியவர்களின் பதவிகளுக்கே நான் ஆசைப்படவில்லை. மற்ற அற்ப பதவிகளை எங்கு விரும்பப்போகிறேன்? பிறர் பதவியை விரும்புகிறவன் நல்ல கதியை அடைவானா? நான் கேட்பது என்னுடைய தான பதவியையே; சம்போ! அதைக் கொடுத்தருளும்.

இதனால் ஆத்மான்ந்தத்தைக் கேட்கிறார்.

आगर्भादाकुलपरिवृडादा चतुर्वक्त्रतोऽपि

त्वत्पादाब्जप्रपदनपरान् वेत्ति नश्चन्द्रमौले ।

मायायाश्च प्रपदनपरेष्वप्रवृत्तिं त्वमात्य

स्वामिन्नेवं सति यदुचितं तत्र देवः प्रमाणम् ॥ ५० ॥

ஆமர்ஹாஹாகுலபரிவ்யூஹா சதுர்வக்த்ரதோ'பி

த்வத்பாஹா'வ் ஜப்ரபடனபரான் வேத்ஸி நச்'சந்த்ரமௌளே |
மாயாயாஸ்ச ப்ரபடனபரேஷ்வப்ரவ்யுத்திம் த்வமாத்ய
ஸ்வாமிந்நேவம் சதி யது'சிதம் தத்ர தேவஃ ப்ரமாணம் || (50)

சந்திரமௌலே சந்திரசேகரரே! आगर्भात् நான் உண்டானது முதல் आकुलपरिवृडात् என் குல கூடஸ்தர் முதற்கொண்டு आचतुर्वक्त्रतः अपि பிறும்மா முதற்கொண்டு எங்கள் வம்சத்தைக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தாலும் नः எங்களை त्वत्पादाब्ज-प्रपदनपरान् உம் பாதகமலங்களே கதியென்று அடைக்கலம் புகும் விரதமுடையவர்களாக वेत्ति நீர் அறிவீர்; प्रपदनपरेषु च உன்னைச் சரணம் அடைபவர்கள் விஷயத்தில் मायायाः மாயையின் अप्रवृत्ति பரவுதலின்மையை त्वम् आत्य நீர் சொல்லி யிருக்கிறீர்; स्वामिन् பிரபுவே! एवं सति இவ்விதமிருக்க यत् उचितं எது நியாயமோ तत्र அதுவிஷயத்தில் देवः प्रमाणम् தங்களிஷ்டமே திட்டம்.

பரம மாஹேச்வரர்களுடைய வம்சத்தில் பிறந்த என்னை நீர் ரக்ஷிக்கத்தான் வேண்டும்; பிறும்மா முதல் எங்கள் பரம் பரையில் கர்ப்பத்திலிருக்கும் குழந்தைவரை நாங்கள் எல்லோரும் உம்மையே சரணமடைந்தவர்கள் என்பது உமக்குத்தெரியும்; உம்மைச் சரணமடைந்தவர்களுக்கு மாயையென்ற திரை இடையூறுகாது என்று நீர் வாக்குக் கொடுத்திருக்கிறீர். இருக்கிற விஷயங்களை உள்ளபடி உம்மிடம் தெரிவித்துவிட்டேன். இனி உம் இஷ்டம்; உசிதம்போல் நடத்தும்.

दण्डं धत्ते सकलजगतां दक्षिणो यः कृतान्तो
नामाप्यस्य प्रतिभयतनो नोपगृहीमहीति ।

प्राप्ताः स्मस्तं निगमवचसामुत्तरो यः कृतान्तो
यद्वा तद्वा भवतु न पुनस्तस्य पश्येम वक्त्रम् ॥ ५१ ॥

உண்வும் யுத்தே கைலஜமுதாம் உக்ஷிணே யஃ க்ருதாந்தோ
நாமாப்யஸ்ய ப்ரதிபயதநோநோபுஹ்ணீமஹீதி ।
ப்ராப்தாஃ ஸ்மஸ்தம் நிமவசஸாமுத்தரோ யஃ க்ருதாந்தோ
யத்வா தத்வா லவது ந புநஸ்தஸ்ய பஸ்யேம வக்த்ரம் ॥ (51)

दक्षिणः தெற்கேயுள்ள யः कृतान्तः எந்த யமன் सकल-
जगताम् எல்லாபிராணிகளுக்கும் दण्डं धत्ते தண்டம் விதிப்
பவணே प्रतिभयतनो: பயங்கர ரூபமுடைய अस्य இவனுடைய
नामापि பெயரைக்கூட नोपगृहीमहि நாங்கள் ஸ்மரிக்க மாட்
டோம் इति என்று यः எவர் निगमवचसाम् வேதவாக்கியங்
களுக்கு उत्तरः எட்டாத (அப்பாலுள்ள) कृतान्तः கிருதாந்
தரோ (முடிவானபொருளோ) तं प्राप्ताः स्मः அவரைச் சரணம்
அடைந்திருக்கின்றோம்; यद्वा तद्वा भवतु எது வந்தாலும்
வரட்டும்; तस्य वक्त्रं அவனுடைய (யமனுடைய) முகத்தை
पुनः न पश्येम மறுபடி பார்க்காமலிருப்போமாக.

தெற்கே வசிக்கும் யமன் முகத்தில் விழிக்கக் கூடாது
என்று (வடக்கே அவனுக்கும் யமனாக இருக்கும்) வேதங்
களுக்கெட்டாத ஸர்க்கஸ்திதிப்ரளயப் பிரபுவான உம்மைச்
சரணமடைந்தோம். இனி என்ன ஆனாலும், யமனுடைய
முகதரிசனம் எமக்குக் கிடையாது என்பதுமட்டும் நிச்சயம்.

(மோகூதம் கிடைத்தாலும் கிடைக்காவிட்டாலும் சிவ
தூதர் முகம் பார்ப்பேனே ஒழிய, யமதூதர்கள் என்னிடம்
அணுகமாட்டார்கள்.)

ஸ்ரீ ஸாந்தி விலாஸம் முற்றிற்று.

விஞ்ஞாபனம்

ஆஸ்திகர்கள் அனைவரும் வைதிக மார்க்கத்திலே பற்றுடைய
வர்களாயும் பகவானிடத்து பக்தி மிகுந்தவர்களாயும் சிரத்தையுடைய
வர்களாயும் செய்வதற்கு அனுகூலமாக நமது ஸ்ரீ காமகோடி பீடாதி
பதிகள் ஜகத்ருகு ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளால் ஸ்ரீ காமகோடி
கோசஸ்தானம் என்ற ஸ்தாபனம் ஒன்று இவ்வாண்டிலே தொடங்
கப் பெற்றுள்ளது யாவரும் அறிந்ததே.

ஸ்ரீ ஆசார்யர்கள் சில ஆண்டுகளாக ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம
பாராயணத்தை எல்லோரும் பிரதிதினம் செய்து வரவேண்டுமென்று
ஆக்ஷேபித்து வருகிறார்கள். அதன்படி பாராயணஞ் செய்து,
ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமத்தை மனப்பாடமாக்கிக் கொண்டவர்கள்
“மேலே என்ன செய்வது?” என்று ஸ்ரீ ஆசார்யர்கள் ஆக்ஷேபித்
வேண்டும் என்றபோது, ஸ்ரீ ஆசார்யர்கள் உபதேசித்ததாவது :

“ஸஹஸ்ரநாம பாராயணத்தால் உங்களுக்கு வாக் சுத்தியும்
நக்ஷத்ர கிருபையும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றோடு சிறிது வேத
பாஷா ஞானமும் ஏற்பட்டால் மேற்கொண்டு புண்ய தூல்களைப்
பார்த்து நம்கதி யடைய ஸௌகர்யமாக இருக்கும். அதற்குப் பண்டி-
தர்கள் அகப்படாத இடங்களில், தமிழிலே பதவுரை பொழிப்புரைகள்
எழுதப்பெற்றதாய்க் கோசஸ்தானத்தில் வெளியிடப்பட்டிருக்கும்
பஜ கோவிந்தம் என்னும் நூலைத் தாமாகவே அர்த்தத்துடன் பாடமாக
வாசித்து நெட்டுருச் செய்யவேண்டும், ‘பஜ கோவிந்தம்’ முடிந்த
பிறகு, கோசஸ்தானத்தில் வெளியிடப்பட்டிருக்கும் ஸதாசிவ பரம்
மேந்திராள் ஸ்தோத்திர புஸ்தகத்தை அவ்விதமே பாடம் செய்ய
வேண்டும், அதனை அடுத்து, லோஷ்டதேவருடைய தீனாக்ரந்தனம்
என்னும் புஸ்தகத்தை அவ்விதமே பாடம் செய்யவேண்டும், அதற்குப்
பிறகு, ஆதி ஆசார்ய ஸ்வாமிகளுடைய விஷ்ணு பாதாதி கேசாந்த
ஸ்தோத்திரத்தைப் பாடம் செய்யவேண்டும். அதற்கும் பிறகு அநேக
மாய்ப் பாதி வ்யுத்தபத்தி ஏற்பட்டுவிடுமாதலால், ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்-
யத்தைப் படித்து அதன் பொருளை அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.”

—காமகோடி, 19—10—43.

இதற்குமேல் கோசஸ்தானத்திலிருந்து வெளியிடும் புதிய புத்தகங்களை
யும் அப்போதைக்கப்போது தருவித்து அர்த்தத்துடன் பாடம் செய்து,
நலம் அடையவேண்டியதைப்பற்றி அதிகம் எழுதவும் வேண்டுமா?

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம், கும்பகோணம்.

ஸ்ரீ குருப்போ நம :

ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ரம்

ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதர்கள் பாஷ்யத்திற்கு
வே. நாராயணன் எழுதிய தமிழ் அனுவாதத்துடன் கூடியது.

திருந்திய இரண்டாம் பதிப்பு விலை ரூ. 1-4-0 தபாற்செலவு 0-4-0

உலகம் எங்கும் சங்கடமான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது; இப்போது பொதுஜனங்கள் செய்யவேண்டியது என்ன? அவர்கள் நன்மை பெறுவது எப்படி? லோகக்ஷேமத்தை நாடி அவர்கள் என்ன செய்யலாம்?

இந்தக் கேள்விகளுக்கு விடையாக அமைந்தது ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாம ஸ்தோத்ரம். பக்தியோடு இந்த ஸ்தோத்ரத்தைப் பாராயணஞ் செய்தால் இவ்வுலகிலே சுகமாக வாழலாம்; மேலுலகிலும் சுகத்தைப் பெறலாம்; பயம் நீங்கிவிடும்; வந்த ஆபத்து விலகிப்போம்; நோய் பிடிக்காது; எல்லா இடையூறுகளையும் சுலபமாகக் கடந்து விடலாம்; சுகம் உண்டு, செல்வம் உண்டு, புகழ் உண்டு. கோபம், லோபம், மோஹம் முதலிய துர்க்குணங்கள் நம்மைவிட்டு நீங்கிவிடும். பொறுமை, தைரியம், வீர்யம், தேஜஸ் முதலிய குணங்கள் நம்மிடம் விளங்கும். 'இது வெறும் வார்த்தையன்று, உண்மையே' என்று ஸ்ரீசங்கர பகவத் பாதர்கள் உறுதி கூறுகிறார்கள்.

பாராயணத்திலே சிரத்தையேண்டும். அதற்கு அனுகூலமாக, ஸஹஸ்ர நாமங்களுக்கும் ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதர்கள் பாஷ்யஞ் செய்திருக்கிறார்கள். விஷ்ணுவின் நாமாக்களை ஸங்கீர்த்தனஞ் செய்வதால் பரிபூர்ண ஞானம் உண்டாகும் என்றும் புராண புருஷனை ஸ்துதிப்பவர்கள் உண்மை ஞானிகளாகிறார்கள் என்றும் கூறுகிறார்கள்.

கண்ணைக் கவரும் அழகிய மூன்றுவார்ணப் படங்களும் 248 பக்கங்களும் கொண்ட இந்தப் புஸ்தகத்திற்கு மிகவும் குறைந்த விலை ரூ. 1-4-0 கிடைக்குமிடம்:

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம்,

57, மேல டபீர் தெரு, கும்பகோணம்.

ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ரம்

ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதர்கள் பாஷ்யத்திற்கு
வே. நாராயணன் எழுதிய தமிழ் அனுவாதத்துடன் கூடியது.
திருந்திய இரண்டாம் பதிப்பு விலை ரூ. 1-4-0 தபாற்சேலவு 0-4-0

உலகம் எங்கும் சங்கடமான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது;
இப்போது பொதுஜனங்கள் செய்யவேண்டியது என்ன? அவர்கள்
நன்மை பெறுவது எப்படி? லோக கேசுமத்தை நாடி அவர்கள் என்ன
செய்யலாம்?

இந்தக் கேள்விகளுக்கு விடையாக அமைந்தது ஸ்ரீ விஷ்ணு
ஸஹஸ்ர நாம ஸ்தோத்ரம். பக்தியோடு இந்த ஸ்தோத்ரத்தைப்
பாராயணஞ் செய்தால் இவ்வுலகிலே சுகமாக வாழலாம்; மேலுல
கிலும் சுகத்தைப் பெறலாம்; பயம் நீக்கிவிடும்; வந்த ஆபத்து வில
கிப்போம்; நோய் பிடிக்காது; எல்லா இடையூறுகளையும் சுலப
மாகக் கடந்து விடலாம்; சுகம் உண்டு, செல்வம் உண்டு, புகழ் உண்டு,
கோபம், லோபம், மோஹம் முதலிய தூர்க்குணங்கள் நம்மைவிட்டு
நீக்கிவிடும். பொறுமை, தைர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் முதலிய குணங்கள்
நம்மிடம் விளங்கும். 'இது வெறும் வார்த்தையன்று, உண்மையே'
என்று ஸ்ரீசங்கர பகவத் பாதர்கள் உறுதி கூறுகிறார்கள்.

பாராயணத்திலே சிரத்தையேண்டும். அதற்கு அனுகூலமாக,
ஸஹஸ்ர நாமங்களுக்கும் ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதர்கள் பாஷ்யஞ் செய்
திருக்கிறார்கள். விஷ்ணுவின் நாமாக்களை ஸங்கீர்த்தனஞ் செய்வதால்
பரிபூர்ண ஞானம் உண்டாகும் என்றும் புராண புருஷனை ஸ்துதிப்
பவர்கள் உண்மை ஞானிகளாகிறார்கள் என்றும் கூறுகிறார்கள்.

கண்ணைக் கவரும் அழகிய மூன்றுவார்ணப் படங்
களும் 248 பக்கங்களும் கொண்ட இந்தப்
புஸ்தகத்திற்கு மிகவும் குறைந்த விலை ரூ. 1-4-0
கிடைக்குமிடம்:

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம்,
57, மேல டீர் தெரு, கும்பகோணம்.